JACK LONDON

—OYUN—

Jack London

oyun

yordam edebiyat

Türkçesi: Mete Ergin

2. BASIM

Mete Ergin (28 Mart 1934 - 5 Ekim 2015)

Çevirmen. Robert Kolej mezunudur. Bir süre Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Filolojisi bölümünde eğitim gördü. Jack London, Ernest Hemingway, Bertrand Russell, Bernard Shaw, Erskine Caldwell, O'Henry gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı. Mete Ergin'in Gani Yener'le birlikte Türkçeye kazandırdığı *Durgun Don* (Mihail Şolohov, 4 cilt) adlı nehir roman da Yordam Edebiyat tarafından yayımlanmıştır.

Mete Ergin'in İngilizceden çevirdiği *Oyun* (*The Game*), ilk olarak 2000 yılında (*Kurt Dölü* içinde) Engin Yayıncılık tarafından yayımlanmıştır.

Yordam Edebiyat'ta

JACK LONDON YAPITLARI

Mete Ergin'in Türkçesiyle

Kurt Dölü
(öyküler, 1900)

✵

Atalarının Tanrısı
(öyküler, 1901)

✵

İstiridye Korsanları
(roman, 1902)

✵

Vahşetin Çağrısı
(roman, 1903)

✵

Oyun
(roman, 1905)

✵

Beyaz Diş
(roman, 1905)

✵

Haytalarla Çolpalar
(öyküler, 1907)

✵

Martin Eden
(roman, 1909)

✵

Yanan Gün
(roman, 1910)

✵

John Barleycorn (Alkollü Anılar)
(roman, 1913)

JACK LONDON

OYUN

ROMAN

TÜRKÇESİ
METE ERGİN

yordam
edebiyat

Yordam Edebiyat: 58 • **Oyun** • Jack London
ISBN 978-605-172-324-2 • *Türkçesi:* Mete Ergin
Düzeltme: Didem Gerçek • *Kapak ve İç Tasarım:* Savaş Çekiç
Birinci Basım: Mart 2019 • *İkinci Basım*: Mayıs 2020
© Yordam Kitap, 2016

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 44790)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat: 3 34110 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 • **W:** www.yordamkitap.com • **E:** info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamEdebiyat • www.twitter.com/YordamEdebiyat
www.instagram.com/yordamkitap

Baskı: **İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri** (Sertifika No: 44066)
Çobançeşme Mah. Altay Sok. No: 8
Yenibosna / Bahçelievler - İstanbul
Tel: 0212 496 11 11

OYUN

ROMAN

Jack London
Yazar, Serüvenci, Sosyalist

Yeşim Dinçer

Jack London'ın bugün hayranlıkla okuduğumuz romanları ve kısa öyküleri, hareketli geçen yaşamından güçlü izler taşır. Geçimini sağlamak için çocukluğundan itibaren verdiği mücadele, kendi kendini eğitmek üzere kitaplara dört elle sarılması, sahip olduğu keskin gözlem yeteneği, onunla aynı kuşaktan bir başka realist yazarın, Gorki'nin yaşamıyla karşılaştırılabilir ancak.

Jack London 12 Ocak 1876'da, talihsiz koşullarda dünyaya gelmiştir. Biyolojik babasının, hamile kalan annesi Flora'yı terk ettiği; ümitsizliğe kapılan kadının intihara kalkıştığı ve ruhsal dengesinin sarsıldığı söylenmektedir. John Griffith Chaney adı verilen bebek, siyahi bir süt anneye emanet edilir. Flora doğumdan bir yıl kadar sonra yeniden evlenir ve oğlunu, eşinin önceki evliliğinden olma iki kız çocuğuyla birlikte büyütür. Jack London soyadını aldığı üvey babası John London'ı hayatı boyunca "baba", üvey kardeşlerini de "kız kardeş" olarak benimsemiş, hem onlarla hem de çok sevdiği süt annesiyle kurduğu aile bağını korumuştur.

Yazarın çocukluğunun ve ilk gençliğinin ne denli büyük bir yoksulluk içinde geçtiğini kayda alan biyografi yazarları, bu durumun nesnel sebepleri üzerinde durmazlar genellikle. Jack London'ın dünyaya gelişi, kapitalizmin ilk büyük krizini yaşadığı ve tarihe Uzun Bunalım (1873-1896) adıyla geçen döneme denk düşer. ABD bankalarının iflasıyla tetiklenen kriz, demiryolu şirketlerinin ve işletmelerin batmasıyla yıkıcı bir hal almıştır. 1876'ya gelindiğinde

her yedi Amerikalıdan biri işsizdir. Birçok yorumcuya göre bunalım, Birinci Dünya Savaşı'na neden olacak kadar uzun sürmüştür.

London ailesi bunalım yıllarını, California eyaletinin çeşitli şehirlerinde, çiftçilikten ev pansiyonculuğuna dek türlü işler deneyerek ama hiçbirinde dikiş tutturamadan geçirir. Jack London on yaşında sokaklarda gazete satarak çalışmaya başlar; Flora da öğrenci bulabildiği sürece piyano dersleri vermektedir. Yazar çocukken yaşadığı mahrumiyeti, üne kavuştuktan sonra kaleme aldığı otobiyografisinde şöyle anlatır:

> Ben dünyaya yoksul gelmiştim. Yaşamım yoksulluk içinde geçmişti. Zaman zaman aç kaldığım olmuştu. Bütün yaşamımca ne bir oyuncağım olmuştu ne de başka çocuklar gibi oyun oynamıştım. Bütün anılarımda yoksulluğun acısı vardı. Bu yoksulluk acısını sürekli çekmiştim. Bir dükkândan para verilerek satın alınmış ilk fanilamı sekiz yaşındayken giymiştim. Altı üstü ufacık bir fanilaydı işte. O kirlendiği zaman, yıkanıncaya kadar yine evde yapılmış çirkin fanilalara kalırdım. Dükkândan alınma o fanilam bana öyle gurur veriyordu ki, bir süre üstüme ondan başka bir şey giymemek için diretmiştim; (...) sonunda annem, bütün dünya görsün diye üstümde sadece dükkândan alınma o fanilayla dolaşmama izin vermişti. (*John Barleycorn*)

Jack London, formel eğitimini ancak sekizinci sınıfa dek sürdürebilir. Buna rağmen şehir kütüphanesine girmenin bir yolunu bulmuştur. Tarih ve serüven kitaplarına, kara ve deniz yolculuklarına özellikle meraklıdır. "*Deli gibi, kendimi harap edercesine okuyordum*" diye anlatır o dönemi. Bir yandan da denize açılma; tekdüze, sıradan yaşantısından kurtulma hayalleri kurmaktadır. On dört yaşına girdiğinde ufak bir yelkenli edinir ve San Francisco Körfezinin Oakland halicinde turlar atarak denizciliği öğrenmeye başlar. On beşindeyse, günde on iki saat işçilik yaptığı konserve fabrikasının ağır çalışma koşullarından bezerek "istiridye korsanı" olmaya karar verir.

San Francisco körfezinde kültürel olarak yetiştirilen istiridye yatakları, Jack London'ın dünyaya geldiği şehrin önemli bir besin ve gelir kaynağıdır o yıllarda. Gecenin karanlığından yararlanan

"korsanlar", ticari bölgeye tekneyle süzülerek kaçak istiridye toplarlar. Yapılan iş, adından da anlaşılacağı gibi yasa dışıdır. Jack London, süt annesinden aldığı borçla bir tekne satın alır ve konserve fabrikasındaki öldürücü çalışmadan kaçıp, kitaplarda okuduğu serüvenleri yaşamak üzere korsanların arasına katılır. Umduğu parayı kazanamaz ama cesareti ve cömertliğiyle "İstiridye Korsanlarının Prensi" olarak nam salar. Yaşadıkları, ileride yazacağı gençlik romanı *İstiridye Korsanları*'na esin kaynağı olacaktır.

Jack London 1893 yılında, on yedi yaşını bitirir bitirmez Japonya'ya kadar uzanacak olan bir gemiye kaydolur. Japonya'nın kuzey kıyılarından Bering Denizine kadar uzanan bölgede, Kanada ve Birleşik Amerika avcı filoları ayıbalığı sürülerini yağmalamaktadır. Dönüşte, artık bir baltaya sap olmanın vakti geldiğini söyleyen annesini dinleyerek günde on saatten, saat başına on sent ücretle bir kenevir fabrikasında işe girer. Söz verilen ücret zammı yapılmayınca istifa eder ve elektrikçi olma ümidiyle Oakland tramvay işletmesine başvurur. Ancak kendisine verilen görev, ateşçiye kömür taşımak gibi fiziksel dayanıklılık gerektiren vasıfsız bir iştir; üstelik, her biri ayda kırk dolar alan iki adamın işini tek başına ve ayda sadece otuz dolara yapmaktadır. "*Kaç sefer kömürlerin üstüne, kimsenin beni göremeyeceği bir yere oturup öfkemden, hırsımdan, yorgunluktan ve umutsuzluktan ağladım*" diye anlatır o günlerini. Neredeyse sakatlanacakken birlikte çalıştığı ateşçinin, gerçeği, yani nasıl bir sömürüye maruz kaldığını fısıldamasıyla bu işten de ayrılır.

Tarihe "1893 paniği" olarak geçen yeni bir mali kriz, iş bulma imkânlarını iyice daraltmıştır. Demiryollarının inşası için hesapsızca verilen krediler, bankaların art arda batmasıyla sonuçlanır. Jack London, ABD'yi bir baştan öbür başa dolaşmak üzere uzun bir yolculuğa çıkar. Elbette beş parasızdır ve kullandığı başlıca taşıt, kaçak olarak bindiği posta trenleridir. İş bulduğunda çalışarak, bulamadığında kapıları çalıp yiyecek dilenerek, ahırlarda ya da parklarda geceleyerek sürdürür yolculuğunu. Yük vagonları, sokaklar, cezaevleri, kendisi gibi "ipsiz"lerle doludur. Evsizleri

bir asayiş sorunu olarak gören yasalar yüzünden hapse düşer ve mahkûmların zorla çalıştırıldığı Erie İl Cezaevinde otuz gün kalır.

Evine döndüğünde yarım kalan öğrenimini tamamlamak üzere Oakland Lisesine girer; kas gücünün değil, kafa gücünün para ettiği sonucuna varmıştır. Okul harcamalarını karşılamak için yine çalışıyordur. Lisede bir yıl okuduktan sonra, kestirmeden üniversiteye gitmeye karar verir. Üç ay boyunca günde on dokuz saat çalışarak hazırlandığı giriş sınavını kazanır ve California (Berkeley) Üniversitesine kabul edilir. Ancak ilk yarı yılını tamamladıktan sonra okula devam etmez. Hem para sıkıntısı çekmektedir hem de üniversite ona istediklerini verememiştir.

ABD'de gelişen yeni teknolojiler sayesinde, baskı maliyetleri düşen dergi yayıncılığı yükseliştedir. Geniş bir kitleye yönelik popüler dergilerin sayısı ve tirajında patlama yaşanır; kısa öykü türü için de güçlü bir pazar doğar. Yazarlara hatırı sayılır telifler ödendiğini öğrenen Jack London, "*canla başla, yaratıcı bir tutkuyla*" yazmaya koyulur. Bazen düzenli olarak günlerce üst üste günde on dört saat yazdığı oluyordur: "*Binbir zorlukla satın aldığım okul kitaplarımı gülünç paralar karşılığında kitapçılara sattım. Bulabildiğim yerlerden ufak tefek borç paralar aldım ve azalan gücüyle birlikte kazancı da düşen babamın sırtına, bir de kendi geçim derdimi yükledim*" diye anlatır ilk yazarlık çabalarını. Bu dönem fazla uzun sürmez. Yazılarını gönderdiği dergilerden olumlu bir yanıt alamayınca bir buharlı çamaşırhanede işe girip çalışmaya başlar.

O sıralarda ABD'de tarihin en büyük "altına hücum" dalgalarından biri yaşanmaktadır. Kanada'nın Yukon bölgesinde, Klondike ile Yukon nehirlerinin kavuştuğu yerde yeni bir altın yatağı keşfedilmiştir. Haberi alan yüz bin civarında Amerikalı, zengin olma ümidiyle yollara düşer. Jack London da, kız kardeşiyle kocasının, parası ileride ödenmek üzere kendisine sağladıkları malzemeyle Klondike'a gider. Kış mevsiminin çok çetin geçtiği, nehirlerin donduğu bölgede, her türlü araç gereç ve yaşamsal gıda güçlükle tedarik edilmektedir. London, sırtında altmış kiloluk yükle, en berbat yollarda, günde kırk kilometre kat ettiğini; birlikte yük taşıdığı

Kızılderilileri bile yaya bıraktığını anlatacaktır ileride. Fiziksel gücüyle gurur duymaktadır. Ne var ki iskorbüt hastalığına yakalanıp bir yıl sonra evine döner. Hastalığına, muhtemelen yeterli sebze ya da meyve yiyememekten kaynaklı vitamin eksikliği yol açmıştır.

Jack London, Klondike'tan eli boş döner. Fakat bu süreçte dinlediği ya da bizzat tanık olduğu hikâyeler, tanıştığı kişiler, gözlemlediği doğa-insan ilişkisi ve hatta hayvan davranışları, daha sonra yazacağı *Vahşetin Çağrısı*, *Beyaz Diş* gibi muhteşem romanlara, çok sayıda kısa öyküye kaynaklık edecektir. Evden uzaktayken babası ölmüştür ve bütün aile artık onun eline bakmaktadır. Postacı olabilmek için açılan memurluk sınavına girer; ilk sınavı da verir.

Kadro açılmasını beklerken gazetelere yazılar, dergilere de kısa öyküler gönderir. Gazete editörlerinden yanıt alamasa da basılan öykülerinden ufak paralar kazanmaya başlamıştır. Postaneden işe girmesi için çağrı tam da bu sırada gelir. Oakland postane müdürü ile yaptığı ve durumunu açık yüreklilikle anlattığı görüşme, hayatının dönüm noktasıdır belki de... Yazarlıktan para kazanma şansı açılmış gibi gözükse de başarısı kesinlik kazanmamıştır henüz. Müdürden kendisini şimdilik atlamasını, bir sonraki adayı işe almasını, bundan sonra ilk yer açıldığında haber vermesini rica eder. Adamın kabalığı ve anlayışsızlığı karşısında tepesi atarak işi reddeder.

> Gemilerimi yaktıktan sonra balıklama yazı işine daldım –diye anlatmaktadır.– Her şeyde, her işte öteden beri aşırıya kaçan bir insanımdır. Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar hep yazılarımla uğraşıyordum: yazıyor, daktilo ediyor, gramer çalışıyor, bütün yazı biçimlerini, başarı kazanmış yazarların nasıl başarıya ulaştıklarını anlamak için onların yazılarını inceliyordum. Yirmi dört saatte beş saatlik uykuyla yetinip, geri kalan on dokuz saatin hemen hemen tümünü çalışmaya ayırıyordum. (*John Barleycorn*)

Jack London'ın yazar olma özlemini ve çabasını en güzel dile getirdiği romanı, *Martin Eden*'dir: Martin Eden, bir yanıyla Jack London'ın ta kendisidir: Yoksulluk nedeniyle eğitimi yarım kalan,

bilgi açığını tükenmek bilmeyen bir azimle kitap okuyarak telafi eden, sahip olduğu tek takım elbiseyi rehin vererek geçinmeye çalışan, bakkal veresiyeyi kestiğinde aç kalan, onlarca yazısı editörler tarafından geri çevrilse de yazmayı sürdüren, bu konuda kendisine yol gösterecek kimseyi de tanımayan, eli nasırlı genç denizci. *Martin Eden*'i okuyan kimi eleştirmenler, derme çatma bir okul öğrenimine sahip bir denizcinin üç yıl içinde başarılı bir yazar haline gelmesini inandırıcı bulmadıklarını söylemişlerdir. Jack London, ikisi lise ve üniversitede, biri yazı yazmakla, ama tümü de dur durak bilmeyen yoğun çalışmayla geçen üç yılın sonunda amacına ulaştığını söyleyerek yanıtlar onları...

Önce dergilerin kapıları açılır Jack London'a; ardından Klondike öykülerinin derlendiği *Kurt Dölü* basılır. İlk kitabının çıktığı yıl, 7 Nisan 1900'de ilk evliliğini yapar. Eşi Bess Maddern ile, dostlukları romantik bir boyut kazanmazdan önce, neredeyse beş yıldır tanışıp görüşüyorlardır. Bess, Jack London'ın üniversite giriş sınavına hazırlanmasına yardım etmiştir. Evlilik kararı almaları, her ikisini de tanıyanlar için sürpriz olur ve "mantık evliliği" yaptıkları şeklinde yorumlanır. Çiftin bir yıl arayla iki kız çocukları dünyaya gelecek, ancak beraberlikleri uzun sürmeyecektir.

Jack London 1902 yılında, şehrin işçi semtlerinden East End'de birkaç ay yaşamak üzere Londra'ya gider. Burada birinci elden tanıklık ettiği büyük sefaleti *Uçurum Halkı*'nda kitaplaştırır. O güne kadar yazdıkları belli bir ilgi görmüş olsa da, Buck adlı köpeğin ana karakter olduğu romanı *Vahşetin Çağrısı* (1903) yazarı zirveye taşır. Bu küçük başyapıt, benzer bir temaya sahip olan, 1906 tarihli *Beyaz Diş*'le birlikte, her kuşaktan okurun sevgisini kazanmıştır.

London San Francisco merkezli bir gazetenin önerisiyle, 1904'te patlak veren Rus-Japon Savaşı'nı izlemek için Japonya'ya hareket eder. İki emperyal devlet, Mançurya topraklarında (Çin'in kuzey doğusundaki bölge) ve Kore Denizinde paylaşım mücadelesi içindedir. Jack London, cepheye sızmaya çalışırken iki kez tutuklanıp

Amerikalı diplomatların araya girmesiyle serbest kalır. Sonunda Japon ordusu ile sınıra seyahat etmesine izin verilir.

Yazar sıkıntılı geçen boşanma sürecini takiben Charmian Kittredge ile ikinci evliliğini yapar. Charmian ile Jack'in tanışmasına, genç kadını büyüten teyzesi –aynı zamanda yazarın ilk öykülerinden birini basan *Overland Monthly* dergisinin editörü– Netta Earnes vesile olmuştur. Netta ve eşi, sosyalist yazar ve sanatçılardan oluşan, Jack London'ın da dahil olduğu ortak bir sosyal çevreyi paylaşırlar.

London aktif devrimci siyasetle çok genç yaşta ilgilenmeye başlamıştır. Yirmi yaşındayken Sosyalist Emek Partisi'ne (SLP) katılır. 1901 ve 1905 seçimlerinde Oakland belediye başkanlığına aday olur ancak kayda değer bir sonuç elde edemez. Sosyalizm fikrini gençler arasında yaygınlaştırmak üzere ülkenin çeşitli merkezlerindeki üniversitelerde konferanslar verir; davet edildiği kulüplerde, örgütlerde konuşmalar yapar. Bu amaca hizmet edecek denemelerden oluşan iki kitap yayımlar: *The War of the Classes* (Sınıflar Savaşı, 1905), *Revolution and other Essays* (Devrim ve Diğer Makaleler, 1910). Jack London'ın sosyalizmi, yaşam deneyiminden süzülerek gelmiştir. Roman ve öykülerinde öne çıkan gelir eşitsizliği ve yoksulluk, sömürü ve sınıf çatışması, insanın adalet arayışı, kapitalizmin yıkıcı etkileri gibi temalar dünya görüşüne paraleldir.

Açık havada zaman geçirmeyi, ata binmeyi çok seven Jack London, Charmian ile evlendiği yıl (1905), California'da bir çiftlik arazisi satın alır. Yazarlıktan elde ettiği gelirin önemli bir kısmını topraklarını genişletmek için harcar. Burayı "*sürdürülebilir tarım*" yapılan bir yer haline getirmeyi aklına koymuştur. Tarım kitaplarını okuyarak kendi kendini eğitir. California'nın ilk beton silosuna sahip olmakla, kendi tasarımı olan domuz ağılıyla övünmektedir. Ancak kötü şans mıdır yoksa işletme beceriksizliği midir bilinmez, bir kısmını borç alarak yaptığı onca yatırıma rağmen, çiftlik sonunda iktisaden başarısız olur.

Kimilerine göre başarısızlığın nedeni, Jack London'ın aynı anda birçok şeyle birden ilgilenmesi ve çiftliğin denetimini ihmal etmiş olmasıdır. Bu arada hem yeni kitaplarını yayımlamakta hem de sa-

hip olduğu yelkenliyle yolculuklara çıkmaktadır. Sportif Charmian bu uzun deniz yolculuklarında mükemmel bir yol arkadaşıdır. Birlikte Hawaii adalarına yelken açarlar; Jack London Honolulu'dan, sömürgecilerin, misyonerlerin, tüccarların yöreyi nasıl talan ettiğini anlatan kısa öykülerle geri döner. Charmain ise, Hawaii izlenimleri ile seyahat günlüklerini içeren iki kitap kaleme alır. Çiftin 1910'da dünyaya gelen tek çocuğu, sadece birkaç gün hayatta kalmıştır.

Jack London'ın bu döneme ait en önemli romanları arasında *Demir Ökçe* (1908), *Martin Eden* (1909), *Yanan Gün* (1910) ve *Ay Vadisi* (1913) sayılabilir. Yakında yükselecek olan faşizm dalgasına ilişkin kâhince öngörüler içeren *Demir Ökçe*, distopik roman türünün öncüsü olmuştur. Yazarın alkol alışkanlığını büyük bir içtenlikle dile getirdiği *John Barleycorn*, ölümünden üç yıl önce yayımlanır. Bu kitapta şunu itiraf etmektedir Jack London:

> Ben yaşlandıkça, başarım büyüdükçe, daha çok para kazandıkça, dünyaya sesimi duyurma olanaklarım arttıkça, alkolün yaşantımda tuttuğu yer aynı oranda büyüdü. Uğrunda savaştığım başarı ya da para gibi şeylerin savaşmaya değmez olduğu ortaya çıktı. Geriye kala kala, beni bir kelepçe gibi yaşama bağlayan HALK kaldı.

Böbrek yetmezliği çeken ve acısını dindirmek için bir süredir morfin kullanan Jack London, 22 Kasım 1916 sabahı odasında baygın halde bulunur; aynı akşam hayatını kaybeder. Ölüm nedenine ilişkin ihtilaflı görüşler öne sürülmüştür. Çeşitli kaynaklarda morfin zehirlenmesi veya intihar ihtimali üzerinde durulmuş olsa da doktorunun düzenlemiş olduğu ölüm raporu, böbrek yetmezliğine işaret etmektedir. Bedeni vasiyetine uyularak yakıldıktan sonra külleri, çiftliğinin bulunduğu –daha sonra Jack London Eyalet Tarih Parkı olarak kamulaştırılan– araziye gömülmüştür. Jack London, sağlığında takdir edilip sonradan unutulan yazarlardan olmamıştır. Kırk yıl süren kısacık hayatına sığdırdığı elliyi aşkın kitap, zamanın acımasız akışına taptaze bir ruhla direnmeyi sürdürmektedir.

OYUN

I

ÇEŞİTLİ desenlerde top top halılar açılıp önlerine serilmişti. İplikleri dokuma tezgâhına girmeden önce boyaya giren güzelim kök boyası halılarda kalmıştı akılları; ama istekleriyle cüzdanları arasında uzayıp giden çekişme sonunda, ister istemez, hepsinden önce dikkatlerini çeken o iki Brüksel halısında karar kılacağa benziyorlardı. Halı bölümünün şefi bizzat yardımcı olarak, onlara -daha doğrusu, Joe'ya- ne kadar önem verdiğini göstermişti. Joe'ya büyük önem verildiği, kendilerini üst kata çıkaran asansör görevlisi delikanlının ağzı bir karış açık, hayran hayran Joe'ya bakışından da belliydi; Joe'yla birlikte sokakta yürürlerken, köşe başlarında toplanan küçük afacanlarla yeniyetmelerin gözlerinde okunan saygıdan da...

O sırada halı bölümünün şefi telefona çağrılınca, bunu fırsat bilen Genevieve, güzelim halıların çekiciliğini de, cüzdanlarının sinir bozucu hafifliğini de bir an için kafasından uzaklaştırıp, kendisini halı seçme sorunundan çok daha fazla rahatsız eden ve öncelik taşıyan kaygısını dile getirdi:

"Şu işte ne bulduğunu bir türlü anlayabilmiş değilim Joe!" dedi. Bunu gerçi yumuşak bir ifadeyle söylemişti, ama sesinin tonundan, aynı konuyu kısa süre önce aralarında tartıştıkları ve bir sonuca varamadıkları anlaşılıyordu.

Joe'nun çocuksu yüzü bir an için kararır gibi olduysa da hemen ardından sevgi dolu, sıcacık bir ifadeye büründü. Joe henüz delikanlı sayılacak bir yaştaydı. Genevieve de gencecik bir kız. Bu iki körpecik insan, hayatlarının baharında kuracakları yuvanın derdine düşerek sokak sokak dolaşıp kiralık ev arıyor, mağaza mağaza dolaşıp keselerine uygun halı beğenmeye çalışıyorlardı.

"Ne diye üzüyorsun kendini!" dedi Joe. "Bu sonuncusu olacak işte; bir daha yok."

Joe ona gülümseyerek bakıyordu, ama Genevieve onun gülümseyen dudaklarında, belki delikanlının farkında bile olmadığı bir ifade gördü: karşısındakinin hatırı için özveride bulunan birinin dile getiremediği üzüntülü ifade. Dişilerin erkeklerini hiç kimseyle ve hiçbir şeyle paylaşmalarına izin vermeyen o tekelci içgüdüsüyle, Genevieve, kendisinin bir türlü akıl erdiremediği, ama erkeğini böylesine büyük bir güçle avucu içine alan olgu karşısında ürktü.

"Biliyorsun ya," diye devam etti Joe, "Geçen sefer O'Neil maçından kazandığım parayla annemin evinin son taksidini ödemiş, borcu temizlemiştim. Ama o geçmişte kaldı. Şimdi Ponta'yla yapacağım karşılaşma sonuncu olacak ve cebime yüz dolar kalacak –temiz yüz dolar. Bu yüz doları cebimize attık mı seninle mis gibi bir yuva kurarız artık."

Genevieve para ile kandırılamayacağını belli etmek istercesine, yine aynı konuya döndü ve ısrarla, "Ama sen bunu, bu 'oyun' dediğin şeyi seviyorsun. Neden?" diye sordu.

Joe'nun derdini kelimelerle anlatabilme yeteneği çok zayıftı. O işinde elleriyle ve boks ringinde bedeninin kıvraklığıyla kendini ifade etmesini çok iyi biliyordu da, iş boks ringini ne kadar sevdiğini kelimelere dökmeye gelince beceremiyordu. Yine de hayatının en önemli olgusunu, varlığının doruğunu meydana getiren şu "oyun"u –hiçbir zaman onu çözümlemeye kalkışmadan– oynarken neler hissettiğini, dilinin döndüğü kadar ve başlangıçta bir parça tekleyerek anlatmaya çalıştı.

"Bak şimdi Genevieve, durum aynen şöyle... yani, ringe çıktığında diyorum... Bakıyorsun, adam iki elini de kaldırmış ama tam da senin istediğin yerde duruyor... çakıyorsun yumruğu anında ve çekiliyorsun yumruk almadan, sonra bir tane daha çakıyorsun, adam sersemliyor, sana sarılıyor, bunun üzerine orta hakem gelip ayırıyor... Ellerin serbest kalır kalmaz, o daha

toparlanamadan bütün gücünle bir girişiyorsun, bitiriyorsun işini. Bütün salon ayakta, ortalık inliyor milletin çığlıklarından... Ben en iyisiyim diyorsun, en iyisi olduğunu biliyorsun, çünkü tertemiz bir dövüş çıkarıp bileğinin hakkıyla kazanmışsın. Bak, şimdi..."

Kendi cerbezesine kendi de şaşan Joe, Genevieve'in yüzündeki korkuyu görünce kaygılanarak durdu. Konuştuğu sürece onun yüzünü dikkatle incelemekte olan Genevieve'in yüzünde yavaş yavaş beliren korku ifadesi şimdi belirgin bir derinlik kazanmıştı. Joe ona yaşamının doruğu olan anı aktarırken gözlerinin önünde canlanan görüntülere, sendeleyen rakibinin görüntüsüne, ringin üzerinde ve salonda parlayan ışıkların görüntüsüne, çığlıklar ve alkışlarla inleyen salonun görüntüsüne kendini iyice kaptırmış, bu en tatlı anılar seli içinde sürüklenip Genevieve'den uzaklaşmıştı. Genevieve'i korkutan da işte buydu –Joe'nun aşkını böyle ikinci plana itiveren, aşkının gücünü kolayca yeniveren bu tehditkâr, bu karşı konulmaz, bu hiç anlayamadığı olgu. Bu olgu karşısında kendi aşkı hiç kalıyordu. Onun tanıdığı, onun bildiği, onun âşık olduğu Joe gitmişti; onun o çocuksu yüzü, hayatının baharını yaşayan o körpe delikanlı yüzü, o baldan tatlı güzelim dudakları gitmiş, onun yerine kart bir erkeğin suratı gelmişti. Gergin, katı, çelikten bir surattı şimdi gördüğü: dudakları bir kapanın kenarları kadar acımasız görünen çelikten bir ağız; içinde çelik ışıltısını taşıyan büyümüş gözbebekleriyle sabit bakan çelikten gözler. Kart bir erkeğin yüzüydü bu. Oysa onun tanıdığı Joe'nun yüzü bir oğlanın yüzüydü, körpe bir delikanlının yüzüydü. Şimdi karşısında duran bu yüzü hiç mi hiç tanımıyordu Genevieve.

Bununla birlikte, içine korku salan bu yüzün aynı zamanda kendisine tuhaf bir gurur da verdiğini hissediyor gibiydi. Joe'nun dövüşen bir erkek olması, sanki onu daha erkeksi ve daha çekici kılıyordu. Her yönüyle tam bir dişi olan Genevieve de bütün dişiler gibi aynı hamurdan yaratılmıştı çünkü –kalıtı-

mın karşı konulmaz gücünün etkisiyle, çiftleşmek için kendine en güçlü erkeği seçen kadının hamurundan. Çünkü kadın denen yaratık için kendine en güçlü erkeği seçmek ve sırtını bu güce dayamak kalıtsal bir zorunluluktu. Genevieve ondaki bu benlik gücünü, kendi aşkına bile üstün gelen ve ona üstünlüğünü zorla kabul ettiren bu yabansı kudreti gerçi anlayabilmiş değildi, ama içinde yükselen tatlı bir gururun ürpertilerini de tüm benliğinde duymaktaydı. Bu tatlı duygu onun kulağına, Joe'nun her şeyi demek olan dövüşü sırf kendi hatırı için ve aşkı uğruna bırakacağını, sırf Genevieve'e olan aşkı yüzünden teslim olduğunu ve bu son dövüşten sonra bir daha hiç dövüşmeyeceğini fısıldıyordu.

"Bayan Silverstein profesyonel bokstan nefret eder," dedi Genevieve. "Boks dendi mi, cinleri tepesine çıkar -haksız da değil kadıncağız."

Hayatının en önemli yanını; benliğinin temelini oluşturan, kendisi için bu en gurur verici, en önemli yanını Genevieve'in takdir etmemekte böyle ayak diremesi incitiyordu Joe'yu. Şimdi yine incinmişti, ama bunu belli etmemek için son derece sevecen bir ifadeyle gülümsedi. Oysa içinden neler geçiyordu. Boksta kazandığı başarı onun sırf kendi gücüyle, bileğinin hakkı olarak kazandığı başarıydı ve kendini tüm varlığıyla Genevieve'in ayakları önüne atarken ona gururla sunduğu en değerli şey, kendi benliği demek olan bu başarıydı işte. Kendisine Genevieve'i kazanmak hakkını sağlayan bu başarısı sırf bu yönüyle bile onun için en değerli şeydi ve o bu en değerli şeyini, başka hiçbir erkeğin sevdiği kadına veremeyeceği en değerli şeyini, yani, erkekliğin ödülünü seriyordu Genevieve'in ayaklarının dibine. O ise, öteden beri olduğu gibi şimdi de bunu anlayamıyordu. Hani neredeyse soracağı geliyordu Joe'nun: 'Beni senin gözünde değerli kılan eğer bu değilse, nedir peki?'

İşi şakaya vurarak, "Bayan Silverstein hayatta hep sopa yediği için gözü korkmuş bir kere, onun için yılgın kadıncağız," dedi

Joe. "Hem, o bu işlerden ne anlar canım! Boks iyidir diyorum ben. Üstelik sağlıklıdır da..."

Sağlıklı sözü aklına bir şey getirdiği için bir an duraladı, sonra devam etti:

"Beni görmüyor musun! Böyle formda kalabilmek için ister istemez tertemiz bir yaşam sürüyorum. Bayan Silverstein'dan bile daha temiz yaşıyorum -ondan da, onun kocasından da, aklına gelebilecek herhangi başka birinden de temiz... Hep yıkanırım, ovunurum, idmanlarımı aksatmam, erken yatıp erken kalkarım, sağlıklı yemekler yerim, sarhoş olmam; sarhoş olmak ne kelime, ağzıma içki bile koymam, sigara içmem, sağlığa zararlı her şeyden kaçınırım. Yemin ederim, senden bile temiz yaşıyorum ben Genevieve."

Kızın yüzündeki dehşet ifadesini görünce aceleyle ekledi:

"Vallahi doğru söylüyorum. Yani, sabundan sudan söz etmiyorum, ama şuna bir baksana..." Parmakları saygılı bir biçimde, ama sıkıca kavradı kızın kolunu. "Bak, seninki yumuşacık işte. Senin her yanın böyle pamuk gibi. Oysa bir de bana bak, bak, şurasını elle de gör."

Kızın elini tutup onun parmak uçlarını ön koluyla pazusu arasına koyduktan sonra kolunu bükerek pazusunu şişirdi. Canı acıyan kız yüzünü buruşturdu.

"Nasıl, gördün mü? Taş gibi!" diye devam etti Joe. "Temizim derken bunu anlatmaya çalışıyordum; temizlik diye buna denir. Kanının her zerresi, kaslarının her zerresi temiz olacak; ta kemiğine kadar, iliğine kadar temiz olacak. Suyla sabun yalnızca derini temizler o kadar, ama yetmez! Temizlik içeriye işlemeli, bedeninin ta içine, iç organlarına kadar. Sabah kalkıp işe giderken kanımın, etimin her zerresiyle, 'Ben temizim,' diye bağırdığını hissederim. Yani, ben diyorum ki..."

Kendi gevezeliğine kendi de şaşırarak sustu; alışılmadık bir şeydi bu kadar uzun konuşması. O güne kadar heyecanının böylesine çenesine vurduğu hiç olmamıştı; olmamıştı çünkü daha

önce onu bu kadar heyecanlandıran bir şeyle karşılaşmamıştı. Onu şimdi böylesine heyecanlandıran şey "oyun"un sorgulanıyor oluşuydu. "Oyun"un gerçekliğiydi, "oyun"un değeriydi, dünyanın en önemli şeyi olan "oyun"un kendisiydi sorgulanmakta olan. Oysa "oyun"dan daha büyük bir şey yoktu; daha doğrusu şimdiye kadar yoktu. O akşamüzeri kendisi rastlantı eseri oradan geçmese; rastlantı eseri kremalı soda çekmese canı; rastlantı eseri o şekerci dükkânı yolu üstünde bulunmasa; o şekerci dükkânı rastlantı eseri Silverstein'ların dükkânı olmasa; Genevieve rastlantı eseri bu dükkânın tezgâhtarı olmasa ve, ve Genevieve ansızın hayatına girmese; yalnız girmekle de kalmayıp gittikçe büyüyen önemiyle en sonunda başka hiçbir şeye yer bırakmayacak biçimde tüm yüreğini doldurmasa, "oyun" yine hayatının en büyük gerçeği olarak kalırdı. Şimdi belli belirsiz de olsa, bir erkeğin mesleğiyle sevdiği kadın arasında kalıp nasıl bocalayabileceğini yavaş yavaş anlıyordu Joe. Kadının erkeğini sahiplenme hırsı ile erkeğin mesleği arasındaki bir savaşımdı bu! Ama Joe belli belirsiz fark edebildiği bu savaşım üzerine genelleme yapabilecek yetenekten yoksundu. O sadece, etten kemikten yaratılmış somut Genevieve ile yaşamının en büyük, en canlı gerçeği olan "oyun" arasında sürüp giden düşmanlığı görebiliyordu. Rakiplerin ikisi de birbirini çekemiyor, ikisi de Joe'yu ötekiyle paylaşmaya yanaşmıyordu. İki arada bir derede kalan Joe da bunların çarpışmalarının yarattığı akıntıya kapılmış, sürüklenip gidiyordu.

Joe'nun konuşmasını dinlerken Genevieve dikkatle onun yüzünü incelemiş, onun o dupduru gözlerini, pürüzsüz cildini, yumuşacık yanaklarını ne kadar sevdiğini bir kez daha fark etmişti. Tezini dile getirirken ona neyin bu gücü verdiğini de iyice anlamış ve ona bu gücü veren şeyden nefret etmişti. Joe'yu onunla paylaşan, Joe'nun bir bölümünü elinden alan, Joe'yu ondan uzaklaştıran "oyun"a karşı bütün benliği isyan halindeydi. Tanımlayamadığı bu düşmana karşı içinde uyanan isyan içgüdüseldi. Yakın-

dan tanımadığı bu rakibin Joe'yu kendisinden uzaklaştırabilme gücünü nereden bulduğuna akıl sır erdiremiyordu. Joe'yu ayartan rakip eğer bir kadın olsa, bir başka kız olsa, her şey kolaylıkla anlaşılır hale gelecek, sorun kalmayacaktı. Oysa şimdi hakkında hiçbir şey bilmediği soyut bir rakibe karşı karanlıkta el yordamıyla savaşım verirken kendini çaresiz hissediyordu. Joe'nun dediklerinde bir haklılık payı bulunduğu gerçeği ise, "oyun" denilen bu rakibi daha da korkulur bir rakip yapıyordu.

Birdenbire bu rakip karşısında çok aciz kaldığını fark etti. Büyük bir üzüntü kapladı yüreğini ve kendine acıdı. Joe'yu bir bütün olarak istiyordu o; bir dişi olarak daha azıyla yetinemezdi. Oysa kollarının arasında sımsıkı, bir bütün olarak tutmak istediği Joe ne yapıp ediyor, bir yanıyla onun kollarının arasından sıyrılıp kaçıyor, bir türlü ele avuca sığmıyordu. Gözlerinde yaşlar birikti, dudakları titremeye başladı ve sonra ne olduysa bu sayede oldu. O gözyaşları, o dudak titremesi bir anda yenilgiyi zafere çevirdi; zayıflığın kudreti "oyun"un gücünü alt ediverdi.

Birdenbire ne olduğunu, niye olduğunu anlayamayıp şaşkına dönen delikanlı, yüreği titreyerek, "Yapma Genevieve, ne olursun yapma," diye yalvardı. Kızın böyle birdenbire ağlamaklı hale gelişini neye yoracağını bilemese de, erkek kafasıyla buna hiçbir anlam veremese de, Genevieve'in gözlerinde gördüğü o yaşlar, başka her şeyi bir anda unutturmaya yetmişti.

Genevieve yaşlı gözleriyle bakarak gülümsedi; böylece onu bağışladığını göstermiş oluyordu. Joe gerçi hangi kabahatinden ötürü suçlandığını da, hangi kabahatinin bağışlandığını da anlamış değildi, ama olsun! Genevieve onu bağışlamış, ona gülümsemişti ya, yeterdi! Çocukcağızın mutluluktan ayakları yerden kesilecekti neredeyse. İçinden gelen, karşı koyamadığı bir gücün etkisiyle eli kızın eline doğru uzandıysa da, başkaları görür diye korkan kız irkilerek çekti elini. Elini çekmişti çekmesine, ama gözlerinin içi şimdi daha da görkemli bir ışıkla tutuşarak gülüyordu.

"Bak, Bay Clausen geliyor," dedi ve demesiyle de kadınlardan başka hiçbir yaratığın sahip olmadığı o inanılmaz değişim gücüyle bir anda değişiverdi ve yanlarına gelen adamı kupkuru gözlerle karşıladı.

"Bu adam da bir gitti, gelmez oldu demişsindir içinden, değil mi Joe?" dedi halı bölümünün şefi. Çenesinin ucuna kadar inen favorileri, pembe beyaz cildi, kalıbı kıyafetiyle çok ciddi bir adam gibi görünüyorsa da, mini mini gözlerinde ışıldayan şakacı ifade bu görünüşün aldatıcı olduğunu belli ediyordu.

"Durun bakalım... hıııı, evet, şu kök boyalı halıları konuşuyorduk," diye acele acele devam etti. "Şu güzel, küçük desenli olanında kalmıştı aklınız değil mi? Evet, evet, ben halden anlarım. Elime haftada on dört dolar ancak geçiyordu ev geçindirmeye başladığımda. İnsan elindekini avucundakini yuvacığına harcar, ama yuvaya harcanan para boşa harcanmamıştır; ne harcansa değer, öyle değil mi? Bilirim, bilirim. Şimdi, bu beğendiğiniz halının fiyatı biraz daha yüksek, ama metrekaresinde topu topu yedi sent fark ediyor; hem, siz de bilirsiniz ya, bir söz vardır, pahalı alırsın vardır hikmeti, ucuza alırsın vardır illeti. Bak sana ne diyeceğim, Joe..." derken, yüreğinden taşan insansevelik duygusuyla titriyordu sesi. Ayrıca, önemli bir sır verir gibi de alçaltmıştı sesini:

"Ama bunu sırf senin hatırın için yapıyorum ha; başkasına kesinlikle yapmam. Beş sentlik bir indirim yapacağım sana. Yalnız, senden bir ricam var..." derken, bu sefer de çok ciddi bir ifade vardı ses tonunda, "Kaça aldığını sakın ha, kimseye söylemek yok."

Joe ile Genevieve aralarında konuşup kararlarını bildirince, bölüm şefi, "Kesilmesi, dikilmesi, overloku yapılmış olarak eve döşenmesi de fiyata dahildir tabii," diye açıkladı.

"Eveet, kendi evceğizimize kavuşuyoruz demek, öyle mi? Eee, kanatlarımızı çırpıp yuvadan ne zaman uçuyoruz bakalım? Yarıııın! O kadar yakın mı? Aman ne güzel, aman ne güzel!"

Adam önce meleklerle konuşur gibi gözlerini tavana çevirdi, sonra da babacan bir tavırla iki genci süzdü.

Adamın sorularına Joe ağırbaşlı erkeklere yaraşır bir ciddiyetle cevap vermiş, Genevieve de cici kızlara yaraşır biçimde hafifçe kızarmıştı: İkisinin de bu tür konuşmaları yakışıksız bulduğu belliydi. Bunun birkaç nedeni vardı: Birincisi, bu konunun her ikisi için de hem çok mahrem hem de kutsal olmasıydı. İkincisi de bu tür konuları konuşmaktan kaçınmayı orta sınıf insanların iffet taslama sevdası diye küçümserken, (tüm amaçları, yüksek ahlak değerleri taşıyan tertemiz bir hayata kavuşmak olan) işçi sınıfından çoğu insan gibi bu iki genç insanın da, bu tür konuları konuşmamayı hem alçakgönüllülük, hem de edep gereği sayıyor olmasıydı.

Bay Clausen gülücükler saçarak, iyiliksever babacan adam pozları içinde onları asansöre kadar geçirirken, bütün tezgâhtarlar başlarını çevirmiş, asansöre doğru uzaklaşan Joe'nun ardından hayran hayran bakıyorlardı.

Asansörü beklerken Bay Clausen, "Bu akşam için ne diyorsun bakalım Joe?" diye sordu merakla. "Nasıl hissediyorsun kendini? İşini bitirebilecek misin onun?"

"Tabii," diye cevap verdi Joe. "Hiç kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Öyle mi diyorsun? Çok iyi! Çok iyi! Yani, ben bir parça... anlarsın ya, ha ha! Kendi kendime diyordum ki, ne bileyim işte, insan evlilik arifesinde biraz şey olur da... senin de biraz elin ayağın gevşemiştir ne de olsa, değil mi ama? İnsanın sinirleri laçka olur tabii. Evlilik bu. Ben de bilirim, kolay değil. Ama sen kendini iyi hissediyorsan, o başka. O zaman diyeceğim yok. Senden iyi bilecek değilim ya, değil mi ama? Ha! Ha! Eee, hadi bakalım, şansın açık olsun evlat! Kazanacağından eminim. Hiç kuşkum yok bundan, hiç kuşkum yok! Kazanacaksın –tabii, tabii!"

Büyük bir nezaketle asansörün kapısını Genevieve'e açarken, "Güle güle Bayan Prithard," dedi. "Sık sık bekleriz sizi. Bizleri bahtiyar edersiniz; emin olun, çok seviniriz."

Asansörle inerlerken Genevieve sitemli bir ses tonuyla, "Herkes seni 'Joe' diye çağırıyor," dedi. "Niye Bay Fleming demiyorlar? Görgü kuralları Bay Fleming demelerini gerektirir."

Ne var ki gözlerini dalgın dalgın asansör görevlisi delikanlıya dikmiş olan Joe onu duymamıştı bile; küskün bir ifade vardı yüzünde.

Genevieve yumuşacık bir ses tonuyla sordu bu kez:

"Neyin var Joe?" Bu ses tonuyla her zaman Joe'nun yüreğinin yağını erittiğini çok iyi bilirdi kız.

"Ha? Yok bir şey," dedi Joe. " Düşünüyordum öyle; isterdim ki..."

"Ne isterdin? Ne isterdin Joe?" Kızın sesi Joe'nun başını döndürecek kadar tatlıydı. Hele bir de Joe onun bakışını görse, o gözlerin nasıl sevgiyle baktığını görse... Ne var ki gözleri hep aynı yere takılı kalan Joe görememişti bu bakışları.

Neden sonra Joe ani bir kararla gözlerini kaldırıp Genevieve'in gözlerinin içine baktı:

"Bir kerecik olsun benim maçımı seyretmeni isterdim."

Kız tiksintiyle yüzünü buruşturunca Joe'ya bir mahzunluk çöktü. Onun yüzündeki mahzunluğu fark eden Genevieve, rakibinin Joe'yu çekip uzaklaştırmakta olduğunu anlamıştı.

Genevieve, sesine, en katı erkeklerin bile başını döndürüp onları kadının kolları arasına atan ayartıcı duygusallığı vermeye çalışarak, "Ben de isterdim, ben de," dedi aceleyle.

"Sahiden ister miydin?"

Joe yine gözlerini kaldırmış, onun gözlerinin içine bakıyordu. Genevieve onun şaka yapmadığını anlamıştı besbelli. Joe onun sevgisinin büyüklüğünü sınar gibi bakıyordu.

"Gelirsen, hayatımın en gururlu anını yaşatırsın bana," dedi genç adam. Bunu büyük bir içtenlikle söylemişti.

İster aşkını bir rakibe kaptırma korkusu deyin, ister anlayış bekleyen erkeğin bu vazgeçilmez ihtiyacına cevap verme isteği deyin, ister aklın gereğini yerine getirip "oyun" denen rakiple yüz yüze gelme arzusu ile açıklayın; isterseniz, dapdaracık mekânların içinde geçen ve kendisine hiçbir heyecan sunmayan tekdüze yaşantısından bıkmış bir genç kızın bir kerecik olsun bir serüven yaşamak için duyduğu ani ve bastırılmaz istek deyin buna –ne derseniz deyin ama şu bir gerçek ki, Genevieve de en az onun kadar içtenlikle cevap verdi Joe'ya:

"Gelirim."

Sokağa çıktıklarında, kaldırımda yan yana yürürlerken, "Razı olacağın hiç aklıma gelmezdi," diye itirafta bulundu Joe; "Bilseydim, istemezdim zaten."

Genevieve içinde birdenbire uyanan isteğin yine birdenbire soğumasından korkar gibi, heyecanla, "Yani, kadınlar içeri alınmıyor mu? Beni içeri sokamaz mısın?" diye sordu.

"Yok canım, bunu ayarlayabilirim; senin razı olacağını hiç tahmin etmiyordum da..."

Sevgilisinin kolundan tutarak tramvaya binmesine yardım ettikten sonra para çıkarmak için elini cebine atarken, "Hiç tahmin etmezdim doğrusu!" diye tekrarladı Joe. Şaşkınlığını hâlâ üstünden atamadığı anlaşılıyordu.

II

GENEVIEVE ile Joe işçi sınıfının aristokratlarındandı. Büyük bölümüyle kötülük ve pislikten oluşmuş bir çevrede, o pisliklere hiç bulaşmadan tertemiz kalabilmişlerdi. Bu dünyada temiz bir yaşam sürmenin de mümkün olabileceğini kavrayan, kendileri de böyle yaşamak isteyen, özsaygı sahibi insanlardı; kendi sınıflarından insanlara sokulmadan, onların pisliklerine bulaşmadan kalabilmelerini bu özsaygıya borçluydular. Kendi sınıflarından insanlar da onlara kolay kolay sokulmazdı; ikisinin de bu tür insanlardan ne canciğer oldukları bir arkadaşları vardı, ne dertleşebilecekleri bir dostları, ne de o insanlarla konuşabilecekleri ortak bir konuları. İnsan içine karışmaktan, insanlarla ilişki kurmaktan hoşlanmayan yaradılışta değillerdi; tam tersine, insanlarla ilişki kurmaya can atardı her ikisi de. Ne var ki, içinde bulundukları çevrede hem insanlarla ilişki kurup hem de temiz kalabilmek mümkün olmadığından, insancıl ilişkiler kurma hevesleri hep içlerinde kalmıştı.

İşçi sınıfından olup da ömrü boyunca çevrenin kötü etkilerinden korunabilmiş bir tek genç kız varsa eğer, bu Genevieve idi. Görgüsüzlük, kabalık ve gaddarlıkla yoğrulmuş bir ortamın ta göbeğinde yaşadığı halde, bunların hiçbirinin ona zararı dokunamamıştı. O âdeta içgüdüsüyle yalnız kendi görmek istediği şeyleri görmüş, görmek istediği şeyler ise hep iyi, güzel ve temiz şeyler olagelmiş, bu sayede de kötülükten, pislikten uzak durabilmekte hiçbir güçlükle karşılaşmamıştı. Her şeyden önce, Genevieve hemen hemen hiç sokağa çıkmayan bir kızdı. Yatalak bir ananın tek çocuğu olduğu için küçüklüğünden beri ne sokak oyunlarına katılabilmiş, ne de mahallesinin erken çi-

çek açmış kızlarından flört deneyimlerini öğrenebilmişti. Kansız cansız, göğsü içeri çökmüş, yumuşak huylu bir adam olan babası tezgâhtarlık yapardı; yaradılışı itibarıyla erkek meclislerine sokulamadığı için evinden başka bir yer bilmeyen adamcağız, evine sıcak bir aile yuvası havası verebilmek için ömür boyu çırpınıp durmuştu.

On ikisinde yetim kalan Genevieve'i, mahalledeki şekerci dükkânının sahibi olan Silverstein'lar, babasının cenazesinden alıp dosdoğru kendi evlerine götürmüştü; o günden beri de Genevieve o dükkânın üstündeki evlerinde Silverstein'larla oturmaktaydı. Alman Yahudisi olan bu sevecen ve iyi yürekli insanların koruyucu kanatları altında yaşayan Genevieve, dükkânda tezgâhtarlık yaparak ekmeğini kazanmaktan başka, üst baş için gerekli parayı bile çıkarıyordu. Genevieve'in Yahudi dininden olmaması Silverstein'ların çok işine yarıyordu; Sebt günü Yahudiler çalışmadıklarından, o gün dükkânı kapatmak zorunda kalacakları yerde, Genevieve sayesinde dükkânları Yahudi tatilinde bile iş yapabiliyordu.

Altı yılı bu ufacık dükkânda geçmiş, gelinlik çağında bir genç kız olmuştu Genevieve. Olaysız, tekdüze bir hayat sürüyordu. Bir iki kişi dışında kimseyle de ahbaplık etmezdi. O çevredeki kızların huyunu suyunu beğenmediği için kız arkadaş da edinmemişti. Kendi sınıfından kızlar on beşine gelir gelmez hemen erkeklerle gezip tozmaya başlardı; oysa Genevieve'in o tarakta da bezi yoktu. Mahallenin kızları "Aman, bırak şu taş bebek suratlıyı," diye konuşurlardı arkasından; gerçi, güzelliğini kıskandıkları Genevieve'e kibrinden ötürü düşmanlık beslerlerdi, ama yine de ona saygıda kusur etmezlerdi. Delikanlılar ise Genevieve'e "Kremalı Şeftali" adını takmıştı, ama diğer kızları kendilerine düşman etmemek için bu takma adı yalnız kendi aralarında alçak sesle konuşurken ağızlarına alırlardı. Delikanlılar Genevieve'e âdeta dinsel bir saygıyla bakar, gizem-

li bir güzelliğe sahip bu kız ulaşılmaz bir kutsal varlıkmış gibi, ondan çekinir, sokulmaya korkarlardı.

Gerçekten de çok güzeldi Genevieve. Köklü bir soydan geliyordu; soyunun tüm bireyleri Amerika'da doğup Amerika'da büyümüş insanlardı. İşçi sınıfının kuşaklar boyu yaşadığı kötü ve sağlıksız ortam içinde ve atalarının kötü niteliklerinden hiçbirini kalıt almamak gibi bir mucizeyi her nasılsa başararak, nadiren de olsa açabilen çiçeklerden biriydi o. Bembeyaz cildini sulayan kanı bu cilde o kadar tatlı bir pembelik katıyordu ki, ona "Kremalı Şeftali" adını takan delikanlılara hak vermemek elde değildi. Biçimli kulakları, biçimli burnu, biçimli ağzıyla nefis bir yüze sahip olan Genevieve, bu güzel yüzü olmasa da, sırf o biçimli vücudunun son derece zarif çizgilerinden ötürü bile güzel sıfatını hak ederdi. Konuşurken hiçbir zaman sesini yükseltmeyen, ağırbaşlılığını hiçbir zaman bırakmayan bu sessiz, bu sakin, bu güzeller güzeli kızın elinden biçki dikiş de gelir, üstüne ne giyse kendine yakıştırmasını bilirdi. Bütün bunlar ve bütün o körpeliği, bütün o yumuşaklığı bir yana; ana olmaya, erkeğine eş olmaya hazır bu kızın benliğinde tutku ve dişilik, için için kaynayan bir volkandı âdeta. Ne var ki o bu yönünü hiçbir zaman belli etmemiş, bir gün eşi olacak erkeğe saklamıştı hep.

Derken, bir cumartesi günü öğleden sonra, sıcaktan bunalan Joe, bir bardak sodalı dondurmayla içini serinletmek amacıyla şekerci dükkânına girdi. Başka bir müşterisiyle ilgilenmekte olan Genevieve onun girişini fark etmemişti; altı-yedi yaşlarında bir afacan olan öbür müşterisi, "Beşi Beş Sente" ibaresi yazılı bir kartonun altındaki vitrini dolduran, hepsi de birbirinden çekici, birbirinden güzel şekerlemeler arasında tercih yapmakta zorluk çekiyordu.

Genevieve gerçi yeni gelen müşterinin "Bir bardak sodalı dondurma lütfen," dediğini duymuş, kendisi de "Neli olsun?" diye sormuştu, ama sesin sahibinin yüzüne bakmamıştı bile.

Zaten, genç erkeklerin yüzüne bakmak gibi bir âdeti yoktu. Genç erkekler nedense bir tuhaftı. Genevieve'in yüzüne baktıkları zaman, bu bakışlarda her nedense içine huzursuzluk veren bir ifade görürdü Genevieve. Ayrıca onların kaba saba hareketlerinden, görgüsüz tavırlarından da hiç hoşlanmazdı. O güne dek bir kez bile erkek düşüncesi kafasına takılmış değildi. O güne dek kendisi için en ufak bir çekicilik, hatta anlam ifade edebilecek bir tek delikanlı çıkmamıştı karşısına. Kısacası, eğer birisi kalkıp da ona bu dünyada erkeklerin ne işi var diye soracak olsa, Genevieve verecek cevap bulamazdı.

Dondurmayı ölçekli kaptan bardağa aktarırken, olağan bir davranışla başını kaldırınca Joe'nun yüzünü karşısında gördü, görmesiyle de içinin bir hoş olduğunu, yüreğini tatlı bir duygunun kapladığını hissetti. Bir an sonra Joe da gözlerini kaldırıp ona bakınca, Genevieve gözlerini indirdi ve dönüp soda musluğuna doğru uzaklaştı. Bardağa musluktan soda çekerken delikanlıya bir daha bakmaktan kendini alamadı, ama sadece bir an bakabildi, zira bu sefer baktığında delikanlıyla göz göze gelmişti; bir süredir kendisine bakmakta olduğu anlaşılan delikanlının gözlerinde okunan içtenlikli ilgi karşısında elinde olmaksızın gözlerini kaçırmıştı.

Bir erkeğin kendisi üzerinde böyle hoş ve daha da önemlisi, kalıcı bir etki bırakabilmiş olması şaşırtmıştı Genevieve'i. Bir yandan (doğanın emriyle) içinden, 'Ne kadar şirin çocuk,' diye geçirirken, bir yandan da kendisini o delikanlıya doğru çeken gücün şirinlikten başka bir şey olabileceği düşüncesini kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bardağı delikanlının önüne koyduktan sonra, sodalı dondurmanın bedeli olan gümüş onluğu alırken üçüncü kez onun gözlerinin içine baktı ve 'Üstelik şirin de değil,' diye geçirdi içinden.

Gerçi Genevieve'in sözcük dağarcığı sınırlıydı ve sözcüklerin kavramına göre ayrı ayrı değerleri bulunduğundan haberi

yoktu; ama buna rağmen, çocuksu çizgileri olan o yüzün taşıdığı güçlü erkek ifadesi, "şirin" sözcüğüne uygun düşmediğini ona anlatmaya yetmişti.

Bunun üzerine hemen, 'Öyleyse yakışıklı olmalı,' diye akıl yürüttü ve bu arada gözlerini bir kez daha Joe'nun bakışları karşısında indirdi. Ne var ki, "yakışıklı" sıfatını da pek doyurucu bulmamıştı; öyle ya, güzel görünüşlü bütün erkeklere "yakışıklı" derlerdi. Her ne hal ise, gerçek olan şuydu ki bu delikanlıya bakınca içi bir hoş oluyor, dönüp dönüp bakmak, tekrar tekrar bakmak arzusunu bastıramıyordu.

Joe'ya gelince; tezgâhın arkasında duran şu kız gibisini ömründe görmemişti. Tabiat felsefesine aklı Genevieve'inkinden bir parça daha fazla eren Joe'ya, bu dünyada kadınların işi ne diye soracak olsalar, cevabını şıp diye verirdi gerçi, ama kendisinin kadınlarla hiç ilişkisi olmamıştı. Nasıl o güne kadar Genevieve'in aklına bir kez bile erkek düşüncesi takılmamışsa, Joe'nun aklına da o güne kadar hiç kadın düşüncesi takılmamıştı. Ama işte şimdi aklına kadın düşmüştü ve bu Genevieve'di. Bir kızın bu kadar güzel olabileceğini o güne dek hayal bile edemezken, şimdi gözlerini bu kızdan alamıyordu. O güzel yüze bakmaya doyamıyor, ama gözleri karşılaşır karşılaşmaz da müthiş utanıyordu; öyle utanıyordu ki, kız hemen gözlerini indirmese, Joe kafasını öteye çevirmek zorunda kalabilirdi. Nitekim biraz sonra kız gözlerini kaldırıp da bakışlarını uzun süre onun yüzünde tutunca, bu sefer gözlerin indiren Joe oldu. Ayrıca yüzü de kıpkırmızı olmuştu Joe'nun. Kız onun kadar utanmamış, utandığı kadarını da hiç belli etmemişti. Genevieve her ne kadar yüreğinin o güne dek hiç böyle çarpmadığının farkındaysa da, bu yürek çarpıntısı asla dış görünüşüne yansımıyor, sükûnetini bozmuyordu. Joe ise tam tersine, perişandı; eli ayağı birbirine dolanıyordu garibin. Ama bu perişanlığı içinde mutluydu Joe –ıstıraplı bir haz, çileli bir mutluluktu bu.

İkisi de bilmiyordu aşkın ne olduğunu; bildikleri tek şey, birbirlerine bakmak için karşı konulmaz bir istek duyuyor oluşlarıydı. İkisi de uyarılmış, ikisi de heyecanlanmıştı ve karşı konulmaz bir gücün birleştirici etkisiyle birbirlerine doğru çekilmekteydiler.

Utançtan kıpkırmızı kesilen Joe ne yapacağını bilemediğinden kaşığıyla oynayıp duruyor, öte yandan, bu kadar utanmasına rağmen, sodasını bir an önce içip bitireceğine oyalanıyordu. Bu arada da kız o yumuşacık sesiyle, Joe'nun bakışları karşısında gözlerini indirişiyle, büyülü ağını habire örüyordu delikanlının çevresinde.

Ne var ki bir bardak sodalı dondurmayla akşama kadar oyalanamazdı Joe; bir bardak daha ısmarlamaya da utanıyordu. Dolayısıyla Joe kızı dükkânda ipnotize edilmiş gibi bırakıp, kendisi de uyurgezer gibi yürüyerek çıktı gitti. Akşama kadar dalgın dalgın ortalıkta dolaşan Genevieve'in kafasına âşık olduğu gerçeği en sonunda dank etti. Joe'nun kafasına henüz bir şeyin dank ettiği yoktu. O sadece kızı bir daha görmek, güzel yüzüne bir daha bakmak isteğiyle yanıp tutuştuğunun farkındaydı, o kadar. Düşünceleri buradan öteye geçemiyordu; zaten buna düşünce de denemezdi, daha çok dile getirmekte âciz kaldığı, adı konmamış gizli bir arzu denebilirdi.

Bu arzunun kışkırtıcı etkisinden kendini bir türlü kurtaramıyordu Joe. Hissettiği bu arzu her geçen gün bir parça daha güçleniyor, şekerci dükkânındaki o kızın hiç gözlerinin önünden gitmeyen hayali Joe'yu müthiş huzursuz ediyordu. Joe kafasını çalıştırıp bu arzuyu yenmenin bir çaresini arıyordu. Müthiş utandığı için, o şekerci dükkânına bir daha adım atmaya korkuyordu. Korktuğunu itiraf edemediği için de, 'Karı kız peşinde koşacak erkeklerden değilim ben!' diyerek kendini avutuyordu. Bunu kendine bir kez değil, iki kez değil, belki yüz kez tekrarladığı halde yararı olmadı.

En sonunda, hafta ortası, bir akşamüstü iş dönüşünde dükkâna girdi. Girerken çok olağan bir şey yapıyormuş gibi doğal görünmeye çalıştıysa da beceremedi; kendini ne kadar kastığı halinden tavrından açıkça anlaşılıyordu. Geçen seferkinden de çok utanıyor, geçen seferkinden de beter acemilik çekiyordu şimdi. Genevieve ise, müthiş yürek çarpıntısına rağmen dıştan hiçbir şey belli etmiyor, hatta daha sakin görünüyordu.

Doğru dürüst konuşmasını bile beceremeyecek kadar perişan durumda olan Joe, kekeleyerek siparişini verdi, acelesi varmış gibi kaygıyla duvar saatine bir göz attı, sodalı dondurmasını inanılmaz bir hızla gövdeye indirip çıktı gitti.

Sinirinden neredeyse ağlayacaktı Genevieve. 'Sen haftanın yarısını dört gözle bekleyerek geçir, sonra da bekleyişinin ödülü bu olsun! Bir de ona âşık olduğunu düşünüyordun! Sen daha düşünedur! İyi çocuk, hoş çocuk; anladık da, böyle çarçabuk kaçıp beni küçük düşürmesinin de hiç anlamı yoktu ama!'

Joe gerçekten de kaçarcasına çıkıp gitmişti dükkândan, ama daha köşeye varmadan, o kızı tekrar görmek, tekrar onun yanında olmak arzusu depreşivermişti. Kızın yüzünü seyretmekten başka bir isteği yoktu. Sevdalandığının farkında bile değildi. Sevda dediğin zaten nedir ki? Delikanlılarla genç kızlar birlikte yürüyüşe çıkar, bunun adına da sevda derler. Kendisi ise, işte tam o kertede, içindeki arzunun dayanılmayacak kadar şiddetlendiğini ve kendisinin de aslında aynı şeyi yapmak istediğini fark etti. Evet, o da bu kızla, tıpkı başkalarının yaptığı gibi, yan yana yürümek istiyordu. O zaman ona istediği kadar bakabilir, onu doya doya seyredebilirdi.

Hafta sonu yaklaşırken Joe da, genç kızlarla genç oğlanların birlikte dolaşmalarının sebebi demek buymuş diye aklından geçiriyordu. Bu konuda yarım yamalak bir fikir sahibi olan Joe, böyle birlikte dolaşmaların, evlilik yolunda atılan ilk adımlar olduğunu sanır, o gözle bakardı. Oysa şimdi, bu olgunun daha

derin bir hikmet içerdiğini anlıyor, aynı şeyi kendisi de yapmak istiyordu. Böylece akıl yürüterek, kendisinin de sevdalandığı sonucuna vardı. İkisi aynı noktada buluştuklarına göre, artık bunun ancak bir sonucu olabilirdi ve o sonuç gerçekleşti. Genevieve karar verebilmek için dokuz gün konuyu kafasında tatlı tatlı evirip çevirdikten sonra, Joe ilk kez onunla sokağa çıktı.

Her ikisi de ağzı var dili yok türünden oldukları için flört dönemi epeyce uzun sürdü. Joe meramını konuşmaktan çok davranışlarıyla anlatmayı yeğlerken, kız da meramını sükûnetiyle, ağırbaşlılığıyla ve gözlerinde tutuşan aşk ateşiyle anlatıyordu bilmeden; yoksa -aşkının kitap gibi gözlerinden okunabildiğini bilse- iffetine düşkün her bakire gibi o da ne yapar eder, gözlerindeki aşk ateşini göstermemeyi becerirdi.

"Sevgilim" ya da "canım" gibi sözcüklerin ağza alınmasını neredeyse terbiyesizliğe varan bir laubalilik saydıkları için bu sözcükleri kolay kolay benimseyemediler; böylelikle, o sözcükleri çok sık kullanarak müptezelleştiren pek çok sevdalı çiftle aynı hataya düşmekten kaçınmış oldular. Uzunca bir süre sadece akşamları yan yana yürümekle ya da parkta yan yana oturmakla yetindiler; bir banka oturur, birbirlerinin gözünün içine bakar dururlardı. Akşam karanlığında birbirlerinin gözünü iyice görememeleri dolayısıyla utanıp sıkılma dertleri de ortadan kalktığı için bir saat tek kelime etmeden bakıştıkları olurdu.

Genevieve'e gösterdiği incelik ve kibarlıkla, Joe'nun bir Ortaçağ şövalyesinden aşağı kalır yanı yoktu. Yaya kaldırımında yan yana yürürlerken Genevieve'i hep iç yanda tutmaya özen gösterirdi; hanımlarla yürünürken, görgü kurallarına göre böyle yapılması gerektiği bir yerden aklında kalmıştı. Sokakta karşıya geçtiklerinde tesadüfen kendisi içeride kalacak olursa, boks maçında ayak oyunu yapar gibi iki çevik adım atıp kızın arkasından dolanarak yine hemen dış yanda yerini alıverirdi.

Genevieve'i elinde paketle filan gördü mü, hemen koşar, kızın paketlerini taşırdı; hatta bir seferinde, yağmur atıştırmaya başladığında, Genevieve'in şemsiyesini bile o tutmuştu. Erkeklerin sevdikleri kadına çiçek yollamalarının âdetten olduğunu hiç duymadığı için, Genevieve'e meyve yollardı Joe. Meyve hem sağlığa yararlı bir besindi, hem de yemesi hoştu. Çiçek yollamak aklının köşesinden bile geçmezken, günün birinde, Genevieve'in saçlarına iliştirilmiş pembe bir gül gördü. Gözü ikide bir bu güle takılıyordu. Saçlar Genevieve'in saçları olduğu için dikkatini çekmişti gül; başkasında görse farkında bile olmazdı. Ayrıca, o gülü oraya Genevieve taktığına göre, demek ki kendisine yakıştırıyordu; dolayısıyla bu da dikkatini çeken bir başka husus olarak ortaya çıkıyordu. İşte bu nedenlerden ötürü Joe, Genevieve'in saçındaki gülü bambaşka bir gözle incelemeye başladı. O gülün, o saçlara ayrı bir güzellik, âdeta büyüleyici bir güzellik kazandırdığının bilincine vardı ve bunun etkisiyle Genevieve'e yeniden vuruldu. Joe'nun bundan çok hoşlandığını fark eden Genevieve de bahtiyar oldu. Böylece iki genç, bir çiçek sayesinde yepyeni bir aşk heyecanı yaşadı. Joe hemen o anda bir "çiçeksever" oldu çıktı. Bununla da kalmadı, centilmenlik konusunda yepyeni bir çığır da açtı. Tuttu, Genevieve'e bir buket menekşe yolladı. Bunu ne başkasından görerek, ne başkasından duyarak yapmıştı, tamamıyla onun buluşuydu. O güne kadar erkeklerin kadınlara çiçek yolladığını ne görmüş ne duymuştu. Çiçek dediğin ya süs olarak kullanılırdı ya da cenazede. Bu bakımdan, Genevieve'e çiçek yollama fikrinin yüzde yüz kendi buluşu olduğuna inanan ve buluşuyla kendince haklı olarak övünen Joe, hemen hemen her gün çiçek yollamayı sürdürdü.

Birbirlerini deliler gibi seven bu iki gencin ikisi de sevgilerini gösterme konusunda son derece ürkek davranıyor, kız da onun sevgi göstermesini çekine çekine kabul ediyordu. Joe'nun gözünde Genevieve, kendisine neredeyse tapınan bir âşığın fazlaca

ateşli denebilecek saygı gösterileriyle bile yeterince kutsanmasına olanak bulunmayan kutsallar kutsalı, arılık ve saflık timsali semavi bir varlıktı. O, Joe'nun hayatı boyunca gördüğü, rastladığı hiçbir varlığa benzemeyen bambaşka bir yaratıktı. Başka kızlarla hiçbir benzerliği yoktu onun. Genevieve'in herhangi birinin kız kardeşiyle, hatta kendi kız kardeşiyle bile aynı hamurdan yaratılmış olabileceği düşüncesini aklı alamazdı Joe'nun. Genevieve herhangi bir kızla ya da kadınla bir tutulamazdı ki! Başka bir şeydi o... Yani Genevieve'di. O bambaşka bir türden, o türün biricik, ilk ve son örneği, kısaca Yaradan'ın bir mucizesiydi.

Genevieve'in gözünde ise Joe'nun bir sanrıdan aşağı kalır yanı yoktu. Joe hakkında hüküm verirken, ufak tefek bazı hususlarda her ne kadar eleştirel bir yaklaşım benimsiyorsa da (oysa Joe onda eleştirilebilecek en ufak bir kusur bulmak şöyle dursun, bütün ruhuyla tapıyordu Genevieve'e), Joe'yu bütünüyle ele aldığı zaman o ufak tefek kusurları unutup, onu, hayatına anlam veren olağanüstü bir varlık olarak görüyordu; bu varlık uğruna yaşayabileceği gibi, yine bu varlık uğrunda seve seve canını da verebilirdi. Joe ile ilgili hayaller kurarken çoğu kez hayallerini olağanüstü durumlarla, çeşitli fantazilerle süslerdi Genevieve. Hayalinde, Joe uğruna can vermekte olduğunu görür, ancak ölümünden az önce dilediğince itiraf edebilirdi aşkının büyüklüğünü –bu itirafı hayattayken asla yapamayacağını bilirdi çünkü.

Ateşten ve çiy damlalarından oluşan bir aşktı onlarınki. Fiziksel gerçeğin hemen hemen hiç yeri yoktu bu aşkın içinde; onların gözünde fiziksel aşk, aşkın değerini düşüren bir adilikten başka bir şey değildi. İlişkilerinin eninde sonunda fiziksel olgularla bütünleşeceğini akıllarına bile getirmiyorlardı. Bununla birlikte, yaşamın bir parçası olarak, fiziksel gerçeklerle ister istemez burun buruna geliyor, ister istemez tanışıyorlardı. Bedenlerini tutuşturan özlemi kâh parmak uçlarının bir doku-

nuşunda, kâh bir kolun ya da elin tutuluşunda, kâh tokalaşırken avuçta biraz uzunca tutulan elin sıcaklığında veya çok ender de olsa öpücük niyetine dudaklarının belli belirsiz birbirine değmesinde, kızın bir saç buklesinin oğlanın yanağına hafifçe sürtünmesinde, oğlanın alnına düşen bir perçemi kaldırmak için uzanan melek elinin kazara oğlanın yanağına dokunmasında duyuyor, ürpertiler geçiriyorlardı. Bu olgularla tanışmışlardı ve etkilerini biliyorlardı, ama aynı zamanda, bedenlerinin birbirine değmesinden duydukları bu hazda günah varmış gibi geliyordu onlara.

Bazen Genevieve kollarını oğlanın boynuna dolayıp kendinden geçmek, aşkı olanca gücüyle tatmak için karşı konulmaz bir istek duyar, ama her seferinde günah işleme korkusuyla bu isteğini bastırırdı. Böyle anlarda, içinde gizli kalmış, günah işlemeye yatkın bir başka Genevieve olduğunu düşünerek üzülürdü kızcağız. Sevgilisini böylesine yakışıksız bir biçimde sevip okşamak istemesi ayıptı; hiç kuşkusuz ayıptı! Böyle bir şeyi, özsaygısı bulunan hiçbir genç kız aklından bile geçirmezdi. Kadın kısmına yakışmazdı bu tür şeyler düşünmek. Üstelik, böyle bir şey yapacak olsa Joe ne düşünürdü sonra? Genevieve, sevgilisine sarılmakla başına ne büyük bir felaket açacağını böyle kara kara düşünürken, gizli bir ayıbı varmış gibi utançla kıvranır, yüzü alev alev yanardı.

Joe ise bambaşka ve oldukça tuhaf birtakım arzuların kışkırtıcı etkisiyle boğuşmaktaydı. Bunlardan biri, belki de başlıcası, Genevieve'in canını yakma arzusuydu. Kendisine işkence gibi gelen nice iç mücadelelerden sonra, günün birinde kolunu kızın beline dolamak bahtiyarlığına erdiğinde, onun belini sıkmak, can acısından bağırtacak kadar sıkmak için karşı konulmaz bir arzuyla kolunun kasılıp kasılıp gevşediğini fark etmişti. Can yakmak şöyle dursun, karıncayı bile incitmekten korkan biriydi Joe. Ringe çıktığında yumruğunu vururken bile

rakibinin canını yakmak düşüncesi geçmezdi aklından. Tertemiz, sportmence bir ruhla "oyun"u kuralına ve amacına uygun oynardı; "oyun"un amacı ise, rakibini yere indirip onu on saniye süreyle yerde tutmaktan ibaretti. Dolayısıyla Joe, asla can yakmak amacıyla vurmazdı: Birinin canının yanması, amaca ulaşma yolunda karşılaşılan rastlantısal bir olguydu, amacın kendisi ise bambaşka bir konuydu. Oysa nedendir bilinmez, o kadar sevdiği şu kızın canını yakmak geliyordu içinden. Kızın incecik bileğini avucunda tutarken neden o bileği ezercesine sıkmak arzusuyla kıvrandığına bir türlü akıl erdiremiyordu; erdiremezdi de zaten. Akıl erdiremediği için de, yaradılıştan gelen, şimdiye kadar kendisinin bile fark edememiş olduğu gaddarca bir yanı bulunduğunu düşünür olmuştu çocuk.

Bir seferinde gezintiden döndükten sonra vedalaşırlarken Joe iki kolunu birden kızın beline dolayıp onu öyle hızlı, öyle bir kuvvetle kendine çekmişti ki, canının acısından çığlık atmamak için kendini zor tutan kızcağız elinde olmaksızın bir inilti koyvermişti. Gözleri şaşkınlıkla açılan Genevieve'in koyverdiği iniltiyle aklı başına gelen Joe, onu hemen bırakarak öylece kalakalmıştı; ama yine de yaptığı şeyin tatlı heyecanıyla hâlâ titriyordu her yanı. Ne ad vereceğini, neye yoracağını bilemediği bir hazdı bu. Kızın da eli ayağı titriyordu. O güçlü kucaklamanın ruhunu oluşturan acıdan o da haz almış ve bir kez daha günah işlediği duygusuna kapılmıştı; günahının niteliğini bilmese de, haz duymanın neden günah gibi geldiğini bilmese de, öyle hissetmişti işte.

Daha yeni yeni birlikte çıkmaya başladıkları sırada bir gün, dükkânında Joe ile karşılaşan Bay Silverstein, patlak gözlerini belerterek yiyecek gibi bakmıştı genç adama. Joe gittikten sonra, bu sefer de karısı Genevieve'i karşısına almış, vermiş veriştirmişti. Analık duyguları kabaran kadın, başta Joe Fleming olmak üzere bütün profesyonel boksörlere lanet okuyup deme-

diğini bırakmamıştı. Gazaba gelen karısını yatıştırana kadar akla karayı seçmişti Bay Silverstein. Gazaba gelmekte de hakkı vardı kadıncağızın; öyle ya, öz kızı gibi tuttuğu Genevieve'in tüm sorumluluğunu -ona analık etme sorumluluğunu- yüklendiği halde, analık haklarından yoksundu.

Yahudi kadının uzun uzadıya sayıp döktüğünü, profesyonel boksörlerin aleyhinde ağzına geleni söylediğini algılıyordu Genevieve, ama sadece bunu algılıyordu; kadının ağzından çıkan her sözü duyduğu halde, kötülemenin ayrıntılarını algılayamayacak kadar uyuşan beyni yalnız bir noktaya takılıp kalmıştı: Joe, onun Joe'su, profesyonel boksördü. Akıl alamayacak kadar korkunç, tiksindirici, iğrenç bir şeydi bu. O dupduru pırıl pırıl gözleriyle, o yumuşacık yanaklarıyla Joe'sunun her şey olabileceğini düşünürdü de, bir profesyonel boksör olabileceğini asla düşünemezdi. Gerçi o güne dek bir profesyonel boksör görmüş değildi, ama kendine göre kafasında çizdiği bir tip vardı; profesyonel boksör denilince gözlerinin önünde hemen o tip canlanırdı: bir çizgi kadar daracık alınlı, kaplan gözlerine benzer gözleri olan, yarı insan yarı hayvan, kan dökücü bir yaratık. Joe ile bu tip arasında uzaktan veya yakından hiçbir benzerlik yoktu ki... Pek tabii, Joe Fleming adını önceden de duymuştu Genevieve (Batı Oakland'da bu adı duymayan kim kalmıştı zaten), ama bunun basit bir isim benzerliğinden başka bir şey olabileceği aklının köşesinden bile geçmemişti.

Uyuşmuş beynini toparlayıp dalgınlığından sıyrıldığı anda, Genevieve'in kulaklarında Bayan Silverstein'ın histerik, alaycı sesi çın çın öttü:

"Kendine arkadaş diye bir kavgacı buldun, maşallah!"

Bunun hemen ardından da karı koca, Genevieve'in sevgilisinden söz ederken kullanılacak sıfatın "dillere destan" mı, yoksa "dillere düşmüş" mü olması gerektiği konusunda aralarında tartışmaya başladılar.

Bay Silverstein bazı noktalarda karısından farklı düşündüğü için, sözünü sakınmadan çekişiyordu onunla:

"Fakat iyi çocuktur kendisi. Hem pareler kazaniyor, hem kazandi pareler biriktiriyor," diye diretti adam.

Bunun üzerine Bayan Silverstein çığlık çığlığa bağırmaya başladı:

"Ya, öyle mi? Nerdenmiş bakalim sen biliyorsun bunu? Ne kadar çok şey biliyorsun! Profesyonel boksörler üzerinde oyun oynayip, pareler sokakte atiyorsun. Demek ki öyle mi? Söyleyeceksin bana! Haydi, hesap ver! Nerden bakalim biliyorsun bunu? Söyle!"

Karısının heyheyleri üstündeyken Bay Silverstein hep alttan alırdı, ama bu sefer durum farklıydı ve Genevieve ilk kez adamın diklendiğine tanık oluyordu:

"Nerden biliyorsam biliyorum," diye metanetle direndi adam. "Babasi oldü, o girdi hemen Hansen'in yelken satiş mağazasinda işe. Var alti erkek kardeşleri, kız kardeşleri ki hepsi ondan küçüktür. Kendisi küçücük iken yapti onlara babalik. Çok çalişkan idi. Ekmek parasi, et parasi, kira parasi hep o kazandi. Cumartesi günü alirdi haftalikini, getirir idi on dolar haftalikin tamamisini evinde. Sonra Hansen yapti onun haftalikini on iki dolar. O ne yapti? Getirdi verdi hepisi anasinin elinde –evin küçük babasi. Eşek gibi çalişti, yapti haftalikini yirmi dolar, ne yapti? Getirdi parasini evinde. Gidiyor kardeşleri hepsi okulda, giyiyor hepsi güzel urbalar. Ekmek en iyisi, et en iyisi yiyorlar. Anasinin göbek oldu nah bu kadar. Hepsinin gözler mutlu bakiyor. Hayirli evladin ile iftihar ediyor anasi. Ama bir de var, ne kadar güzel vücüt onda –ach, Gott, ne vücüt! Öküz gibi kuvvet var; kaplandan çevik. Soğukkanli buz kutusu kadar. Gözleri görür bir bakişinda her bir şey, nah böyle, şip diye! Takmiş eldiven Hansen'in yelken magazadaki çocuklar ile, takmiş eldiven yelken imalâthanedeki oğlanlar ile. Gitmiş kulüpte, giymiş Spider

ile eldiven; daha birinci yumruk atmiş, Spider yerde! Nah böyle, şip diye! Kazanmiş beş dolar, ne yapmiş? Getirmiş evde, vermiş anasinin elinde." Sonra gitmiş kulüpte başka seferler, kazanmiş odüller pek çok sefer, on dolarler, elli dolarler, ne yapmiş? Haydin, sen soyle bakayim! Hansen'in yanindaki iş mi birakmiş? Oğlanlar ilen hovardalik mi yapmiş? Hiçbiri yapmamiş. Yok, yok! İyi çocuktur kendisi. Her gün gündüz çalişmiş, dövüşmüş kulüplerde gece. Demiş bana ki 'Niçin kira vereceyim Silverstein?' Bana, Silverstein'a soylemiş bunu. Ben ne söylemişim sen boş ver, ama o almiş güzel bir ev anasi için. Gündüz çalişmiş Hansen yaninda, gece dövüşmüş kazanmak için evin taksit parasi. Satin almiş kız kardeşler için piyano, döşemiş halilar yerde, asmiş duvarlarda resimler. Ama hiç ayrilmamiş doğru yolundan. Ne zaman ki oynuyor müşterek bahis, hep oynuyor kendisi üstünde, bundan belli, yapmiyor şike. Ne zaman oynuyor boksör ki kendi üstünde, oynayacaksin o zaman sen de onun üstünde..."

Bay Silverstein'ın lafının tam burasında, kumardan oldum olası nefret eden Bayan Silverstein açtı ağzını yumdu gözünü. Çenesini tutamayışı yüzünden kendi ağzıyla yakayı ele veren adamcağız da binbir dil dökerek, "oyun" dan hep kazançlı çıktığına karısını inandırmak için çabaladı durdu. "Kazandim pareler hepsi Joe sayesinde," diye bağladı lafını: "Onun galibiyet üstünde oynadim her zaman."

Ne var ki Genevieve'le Joe'yu doğa birbirine eş olsunlar diye yarattığından, onları hiçbir şey, hatta Genevieve'in yeni öğrendiği bu korkunç gerçek bile ayıramazdı artık. Joe'ya karşı soğuk ve katı bir tutum takınmak için bir süre boşu boşuna uğraştı Genevieve. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendini ne kadar zorlarsa zorlasın başaramadı soğuk durmayı. Joe'dan yana bir sürü mazeret buluyor, delikanlıya olan aşkında zerre kadar bir azalma olmadığını görüyor, buna kendi de şaşıyordu. Böylece Genevieve onun yazgısının bir parçası olmak ve o yazgıyı kadınlık

fendiyle elinde tutmak üzere Joe'nun hayatına girdi. Joe'yu ıslah edebileceğine kesinlikle inanan kız, Joe'nun geleceği ile birlikte kendi geleceğini de bu konuda göstereceği başarıya bağlı görüyor, müşterek hayatlarına ilişkin geleceğe dönük parlak hayaller kuruyordu. Genevieve boşuna güvenmiyordu kendine; nitekim, çabalarının ilk büyük ödülünü kazanması uzun sürmedi ve zorla da olsa, Joe'nun ağzından dövüşü bırakacağı sözünü aldı.

Joe'ya gelince; aşk rüyası içinde yüzen, gözü ölmez aşkından başka bir şey görmeyen, vuslata erebilme tutkusuyla yanıp tutuşan her âşık erkeğin yapacağı şeyi yaptı; sakalı ele verdi. Bununla birlikte, Genevieve'e söz verirken –söz ağzından çıktığı anda bile– içinden gelen bir ses, "oyun"u asla bütün bütün terk etmeyeceğini, ileride bir gün bir yolunu bulup nasıl olsa tekrar "oyun"a döneceğini fısıldadı kulağına. Hemen gözlerinin önünde birtakım hayaller canlandı ve bir an için aklı bunlarla bağlı kaygılara takıldı: Annesi; erkek ve kız kardeşleri; onların bitmez tükenmez gereksinimleri; boya ve onarım gerektiren evi; ev için ödenmesi gereken şerefiye ile gayrimenkul vergisi; Genevieve'le evlenince doğacak çocukları; sonra da bütün bunları yelken imalâthanesinde çalışarak kazandığı gündelikle nasıl karşılayacağı. Ama bu kaygıları hemen uzaklaştırdı kafasından; şimdi bunları düşünmenin zamanı ve yeri değildi. İşte, sevdiği kız; bir an önce evlenmek için can attığı, aşkıyla bütün benliğini tutuşturan Genevieve önünde duruyordu. O anda gözü Genevieve'den başka şey görecek halde olmadığı için, dizginleri ele geçirdiğini sanan kızın varsayımına göz yumdu, isteğine uslu uslu boyun eğdi.

Doğanın, birini doğurmak, diğerini de doğurtmak için yarattığı; ikisi de birbirinden sağlıklı; ikisi de birbirinden gürbüz; damarlarında tertemiz kan dolaşan; pırıl pırıl iki gençtiler. Oğlan yirmisinde, kız da on sekizindeydi. Birlikte gezmeye çıktıklarında, hatta pazar günleri karşı yakaya kadar uzandıklarında, Joe'nun pek tanınmadığı San Francisco sokaklarında

bile, onları görenler dönüp bir daha bakmaktan kendilerini alamazdı. Birinin kadın güzelliğini öbürünün erkek güzelliği; birinin letafetini öbürünün güçlü kuvvetli görünüşü; birinin zarif çizgilerini öbürünün şişkin pazularından belli olan güçlü erkek yapısı tamamlıyordu. Birbirine çok yakın olmayan masmavi gözleriyle, körpe delikanlı yüzünün pembe cildiyle, zeki bakışlarıyla tam bir erkek güzeli olan Joe, toplumsal skalada kendinden fersah fersah yukarılarda yer alan pek çok kadının bakışlarını üzerine çekiyordu. Kadınlar ister analık içgüdüsüyle, ister başka bir nedenle bakmış olsunlar vız gelirdi Joe'ya; çoğunu fark etmezdi bile. Oysa Genevieve bu bakışların hiçbirini kaçırmaz, ne anlama geldiğini de pekâlâ anlardı. Bir kadının Joe'ya ne zaman böyle baktığını görecek olsa müthiş bir sevinç kaplardı yüreğini; çünkü o bakışlar Genevieve'e yanındaki erkeğin kendi erkeği olduğunu ve o erkeği avucunun içinde tuttuğunu hatırlatırdı. Kadınların kendisine yönelen bakışlarının farkında bile olmayan Joe, erkeklerin Genevieve'e yönelen bakışlarını ise hiç kaçırmaz, biraz da bozulurdu buna. Genevieve de görürdü bu bakışları ve o, Joe'nun aksine, bunların da ne anlama geldiğini bilirdi.

III

GENEVIEVE, Joe'nun pabuçlarından en ince tabanlı, en hafif olanını ayağına geçirirken, Lottie de eğilmiş Genevieve'in pantolonunun paçalarını kıvırıyor ve iki genç kız şakalaşıp gülüşüyordu. Lottie, Joe'nun kız kardeşi, aynı zamanda sırdaşıydı. Evde yalnız kalabilmelerini sağlamak için allem edip kallem edip, annelerini komşuya misafirliğe gitmeye razı eden de Lottie'ydi.

Genevieve'le Lottie alt katta, mutfakta bekleyen Joe'nun yanına indiler. Sevdası gözlerinden okunan Joe onlara doğru yürürken yüzünde güller açıyordu:

"Hadi bakalım, elini biraz çabuk tut Lottie," diye emretti kız kardeşine. "Oyalanmayalım, vaktimiz kalmadı. Hah, bak böyle oldu işte. Zaten pantolonun azıcık paçaları görünsün yeter. Geri kalanını pardösü saklar nasıl olsa. Bakalım pardösü uyacak mı sana! Chris'ten ödünç aldım; ufacık tefeciktir, ama şıklığına da pek düşkündür bizim hovarda!" Joe bir yandan konuşurken, bir yandan da yardım edip pardösüyü Genevieve'e giydirdi. Pardösünün etekleri kızın topuğuna kadar inmekle birlikte, bedeni tam gelmiş, ısmarlama gibi oturmuştu üzerine.

Joe kızın başına bir kasket geçirip pardösünün oldukça geniş kesimli yakasını da kaldırınca, Genevieve'in saçları iyice gizlenmiş oldu. Klapalar da önden iliklenince, yanaklar, ağız ve çene ucu yakanın içinde kayboldu. Yakından bakıldığında bile ancak kızın burnu bir parça belli oluyor, daha gölgede kalan gözler ise hemen hemen görünmüyordu. Genevieve odanın ucuna kadar bir gidip geldi; o yürürken pardösünün eteği dalgalandıkça pantolonun paçaları bir parça görünmüştü o kadar.

Joe kahkahayla gülerek, "Tam da şık hovardalara benzedin," diye takıldı: "Üşütmekten ödü kopan nezleli hovarda!" Eserini gururla seyrederek, "Pek güzel oldu, pek güzel!" diye düşüncesini belirtti Joe. "Kaç paran var yanında? Ben altıya on yatıracağım. Sen sürpriz mi oynamak istersin?"

"Sürpriz olan kim?" diye sordu Genevieve.

Başka türlüsünü bir an için bile düşünmek söz konusu olamazmış gibi fena halde alınan Lottie, "Ponta pek tabii," diye atıldı.

"Pek tabii," dedi Genevieve sakin sakin. "Ben bu tür şeylerden pek anlamam da, laf ola sordum işte."

Lottie onun bu lafından da alınmıştı, bu sefer ağzını açmadı ama alındığı yüzünden belli oluyordu. Joe saatine bakıp gitme vaktinin geldiğini bildirdi. Lottie ağabeyinin boynuna sarılıp dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu. Sonra Genevieve'i de öptü ve ağabeyinin koluna girerek avlu kapısına kadar geçirdi ikisini.

Dışarının ayazında ayak sesleri kaldırımlarda yankılanırken, "Altıya on yatırmak ne demek?" diye sordu Genevieve.

"Maçın favorisi ben olduğuma göre, rakibim de sürpriz oluyor," diye açıklamaya girişti Joe. "Bu durumda, ringin kenarındaki seyircilerden biri benim kazanacağıma on dolarına bahse girerken, bir başkası da benim kaybedeceğime altı dolarına bahse girerse, benim üzerime oynayan altıya on yatırmış olur."

"İyi ama, sen favori olduğuna göre, yani herkes senin kazanacağına inanırken, kim kalkar da senin kaybedeceğine bahse girer?"

"Eee, profesyonel boks dediğin budur zaten –görüş ayrılığı," diye güldü Joe. Ardından yüzü ciddileşerek ekledi:

"Ayrıca sürpriz diye de bir şey vardır. Her zaman için kazaya uğrayabilir insan; karşıki şanslı bir yumruk atar, sen şanssız bir yumruk alırsın... her zaman olabilecek şeylerdir bunlar. Akla gelmedik bin türlü şey olabilir."

Genevieve onun koluna sımsıkı sarılarak onu korumak ister gibi sokuldu Joe'ya. Joe da onun içini rahat ettirmek ister gibi güldü Genevieve'e:

"Sen yüreğini ferah tut, sonuna kadar bekle. İlk rauntlarda belki biraz kaygılanacaksındır, ama sakın korkma. İlk rauntlarda sıkı dövüş olacak. Ponta'nın güçlü olduğu tek nokta da budur zaten. Yırtıcı dövüşür, kombine yumruklar atar, fırtına gibi gider rakibinin üstüne ve ilk rauntlarda indirir rakibini. Kendisinden çok daha zeki, çok daha sıkı bir sürü boksörü böyle ilk birkaç raunt içinde hakladı. Şimdi bana düşen bu ilk fırtınayı atlatmak; hepsi o kadar. Ondan sonra torbada keklik. O zaman seyret bak, ringi nasıl dar ediyorum ona. Ben onun üstüne gitmeye başladım mı bil ki Ponta'nın sonu geldi demektir."

Karanlık bir sokağın köşesinde bulunan boks salonuna vardılar. Görünüşte bir atletizm kulübünün lojmanı olan yapı, aslında, polisin gözetimi altında müşterek bahis de oynatılarak, profesyonel boks maçları düzenlemekte kullanılıyordu. Joe kızın yanından biraz uzaklaşarak, "Ne yaparsan yap, ama sakın ellerini pardösünün cebinden çıkarayım deme!" diye tembih etti. Giriş kapısına yan yana, ama kol kola girmeden yürüdüler.

Giriş kapısını bekleyen adam bir polis memuruyla çene çalıyordu. Joe onlara, "Bu bey benimle birliktedir," dedi. İkisi de Joe'yu tanıdıkları için onu selamladı, ama yanındakine dikkat bile etmediler.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarlarken Joe, "Gördün mü, hiç çakmadılar, bundan sonra da kimse çakmaz, merak etme," diye cesaret verdi Genevieve'e. "Hem, kadın olduğunu çaksalar bile seni tanımazlar ki; benim hatırım için de kimseye söylemezler. Geldik işte, şuraya girelim."

Genevieve'i arkasından iterek büroya benzer küçük bir odaya soktu, tozlu bir kırık sandalyeye oturttu ve çekip gitti. Bir-

kaç dakika sonra boks ayakkabılarını giymiş olarak, sırtında bir bornozla geri geldi. Genevieve kalkıp ona sokuldu; tir tir titriyordu kız. Joe onu sevecenlikle kollarının arasına aldı.

"Merak edilecek bir şey yok Genevieve," diye cesaret verdi kıza. "Ben her şeyi ayarladım. Kimsenin ruhu bile duymayacak."

"Ben asıl senin için korkuyorum Joe," dedi Genevieve. "Kendimi düşündüğüm yok. Senin başına dert açılırsa diye üzülüyorum."

"Kendini düşünmüyormuş! Bense kendini düşünerek korktuğunu sanmıştım!"

Genevieve'e şaşkın şaşkın bakıyordu Joe. İşte, kadınların hiç anlaşılamayan yanlarından biri daha! Kadınların anlaşılmaz yanlarını sadece Genevieve'de görüp tanıyan, onun akıl sır ermez davranışları karşısında hep tatlı bir şaşkınlığa düşen Joe, onun daha önceki tuhaflıklarının hepsini bastıran bu seferki davranışı karşısında şaşkınlığından ve hayranlığından dili tutulmuş gibi bir süre ne diyeceğini bilemedi. Neden sonra kekeleye kekeleye konuşabildi:

"Yani bütün korkun benim için miydi? Yani... yani, herkes senin için ne der diye... yani, ne bileyim işte, böyle bir şey düşünmüyor muydun?"

Kapı iki kez sertçe vuruldu, ardından da sert bir erkek sesi duyuldu:

"Hadi bakalım, toparlan Joe, sıra senin!" Bu ses Joe'yu dalgınlığından kurtardı, kendisini bekleyen işi hatırlattı ona.

Âdeta tanrısına yakaran bir dindar gibi, fısıltıyla, "Hadi, son bir öpücük Genevieve," dedi. "Bu benim son dövüşüm olacak, sen de seyredeceğin için görülmemiş bir dövüş çıkaracağım."

Bunu izleyen olayların tümü bir düşten farksızdı Genevieve için. Joe'nun öpücüğünün dudaklarındaki sıcaklığı bile gitmeden, kendini bir anda genç erkeklerden oluşan kalabalık bir grubun içinde buldu. Görünüşe bakılırsa kimsenin ona dikkat ettiği yoktu. Genç erkeklerden birkaçı ceketleri çıkarıp gömlek

kollarını kıvırmıştı. Grup yine öyle topluca salona arkadan girdi, yandaki koridor boyunca ilerledi.

Büyüklüğüyle bir ambara benzeyen salon loştu, hıncahınç doluydu ve sigara dumanından neredeyse göz gözü görmüyordu. Bir an boğulacağını sandı Genevieve. Ufacık oğlanlar avaz avaz bağırarak program ve gazoz satıyor, kalın erkek seslerinin uğultusu ise oğlanların cırtlak seslerini bastırıyordu. Joe Fleming üzerine bahse giren birinin sesi çalındı kulağına. Joe üzerine altıya on yatırmak isteyen adam tekdüze sesiyle durmadan aynı lafları tekrarlıyordu. Adam boşuna nefes tüketiyormuş gibi geldi Genevieve'e ve birden müthiş heyecanlandığını hissetti. Favori üzerine oynuyordu adam; Joe üzerine. Bu onun Joe'suydu; kimsenin ondan başkasının üzerine oynamaya cesaret edemediği, favori Joe.

Genevieve'i heyecanlandıran sadece bu olgu değildi. Kanını tutuşturan bir şey vardı burada: İnsanın yüreğini hoplatan, aşk gibi, serüven gibi; tarifsiz, gizemli, müthiş bir şey vardı onun gizlice girdiği, kadınlara yasak bu erkekler dünyasında. Heyecanlanmasının başka bir nedeni de, ömründe ilk kez atakça bir işe kalkmış olmasıydı. İşçi sınıfının katı ahlak kurallarının (ki bu sınıfın ahlak kuralları dünyanın en acımasız zorbasıdır) koyduğu yasaklardan birini çiğniyordu şu anda. Biraz önce Joe'nun başına dert açılacak diye korkarken, şimdi kendi başına bir şey gelirse diye korkmaya başlamıştı.

Göz açıp kapayana kadar kendini salonun öbür ucunda bulan Genevieve, onu ortalarına alan grupla birlikte beş altı basamak çıkıp küçük bir soyunma odasına girdi. Neredeyse soluk alınamayacak kadar kalabalıktı burası; buradaki adamların her birinin şu ya da bu görevle "oyun"un içindeki kişiler olduğunu tahmin etti. Joe'yu da burada kaybetti Genevieve. "Eyvah! Ya başıma bir şey gelirse!" diye kuruntuya kapılmak üzereyken, gruptaki gençlerden birinin kısık sesle, "Peşimden gel, sana söylüyorum," demesi korkusunu unutturdu ona. Kalabalığı yararak

ona yol açan genci adım adım izlerken, bir başka refakatçinin de adım adım kendisini izlediğini fark etti.

O odadan geçip çepeçevre üç sıra seyircinin ortasında, yerden bir parça yükseğe kurulmuş, sahneye benzer bir setin önüne geldiler; Genevieve böylece ömründe ilk kez bir boks ringi görmüş oluyordu. Dört köşe ring tam onun göz hizasındaydı; ringe o kadar yaklaşmıştı ki, hani, elini uzatsa ipleri tutabilirdi. Ring döşemesinin kalın bir brandayla örtülü olduğunu fark edebildi. Ringin yer aldığı sahneye benzer setin gerisinde, sağında ve solunda ise tıkabasa dolu salon sisler arasında gibi zor seçiliyordu. Genevieve'in biraz önce içinden geçtiği soyunma odası ringin bu köşesine doğru uzanan bir çıkıntı oluşturuyordu. Kılavuzunun ardı sıra, sıkışık oturan seyirci sıralarının arasından zorlukla geçebilen Genevieve, salonun öbür ucuna çıktı ve bu uçta da tıpkı diğer uçtaki gibi ringin köşesine doğru çıkıntı yapan başka bir soyunma odasına girdi.

Kılavuzu, odanın duvarına açılmış dikiz deliğini işaret ettikten sonra, "Sakın gürültü yapma, ben gelip seni alana kadar da bir yere ayrılayım deme!" diye tembih etti.

IV

GENEVIEVE hemen dikiz deliğine yanaştı ve ringi tam önünde gördü. Seyircilerin bir kısmı görüş açısı dışında kalıyordu, ama ringin tamamı tabak gibi görünüyordu. Tavandan ringin üstüne sallandırılan avizeye benzer bir askıya yerleştirilmiş, özel yapım, sıra sıra havagazı lambaları ringi gündüz gibi aydınlatıyordu. Ellerinde tuttukları defter ve kalemler yüzünden Genevieve'in aralarından geçerken güçlük çektiği, ön sırada oturanlar, herhalde yerel gazetelerin spor muhabirleriydi. İçlerinden biri durmadan ciklet çiğniyordu. Onların arkasındaki iki sırada oturanlar arasında, oraya en yakın itfaiye örgütünün yolladığı itfaiyeciler ile üniformalı polisler göze çarpıyordu. En ön sırada, spor muhabirlerinin tam ortasında da genç emniyet amiri oturuyordu. Ringin karşı yanındaki sıralardan birinde Bay Clausen'i görünce birden irkildi Genevieve. Evet, yanılmamıştı, ta kendisiydi. O pembe beyaz, uzun favorili, kalıbı kıyafetiyle oturaklı bir beyefendi görünümündeki Bay Clausen ringin kenarında oturuyordu işte. Aynı sırada, biraz daha uzakta ise Silverstein'ı gördü; adamın merakı ve heyecanı sansarı andıran suratından okunuyordu.

Seyircilerden yükselen tek tük alkışlar arasında, ceketlerini çıkarmış, gömlek kollarını dirseklerinin üstüne kadar sıvamış birkaç delikanlı girdi salona; ellerinde kovalar, şişeler, havlular taşıyan bu gençler iplerin arasından geçerek ringe çıktılar ve Genevieve'in çaprazında kalan uzak köşeye gittiler. Bunlardan biri köşede duran tabureye oturup sırtını ringin iplerine yasladı. Geneieve bu adamın bacaklarının çıplak olduğunu gördü; ayaklarında boks ayakkabıları olan adamın sırtında beyaz bir eşofman vardı. Bu sırada seyircilerden yükselen daha coşkun alkış

sesleri Geneieve'in dikkatini, karşısındaki köşeyi işgal eden yeni bir gruba çekti. Bakar bakmaz da, ayaklarında boks ayakkabılarıyla, sırtında aynı bornozla tabureye oturan Joe'nun kumral perçemlerini birkaç metre ötesinde gördü.

Göze batacak kadar yüksek kolalı yaka takmış, siyah takım elbiseli, gür kıvırcık saçlı gençten bir adam ringin ortasına ilerleyerek elini havaya kaldırdı.

"Beyler, şu andan itibaren sigara içilmemesini rica ediyorum," dedi.

Sunucunun ricası homurtular, yuhalamalar ve ıslıklarla karşılandı; Genevieve kimsenin sigarasını söndürmediğini görerek fena halde kızdı. Sunucu seyircilerden sigara içmemelerini rica ettiği sırada parmaklarının arasında yanar bir kibrit tutan Bay Clausen, sunucu sözünü bitirir bitirmez, büyük bir sükûnetle purosunu yaktı. Genevieve'in içinde Bay Clausen'e karşı o anda büyük bir nefret uyandı. Sevgili Joe'su bu kadar pis havalı bir yerde nasıl dövüşürdü? Kendisi şuracıkta oturduğu yerde bile zor nefes alırken, maça çıkan Joe'sunun hali ne olurdu kim bilir!

Sunucu yürüdü, Joe'nun yanına geldi. Joe ayağa kalktı, omuzlarının bir hareketiyle bornozu kaydırdı ve tutup öteye attı. İki üç adım atıp ringin ortasına geldi. Kısa paçalı beyaz şortuyla ayaklarındaki boks ayakkabılarından başka hiçbir şey yoktu şimdi üzerinde. Joe'yu önünde böyle çıplak görünce gözlerini yere indirdi Genevieve. Orada bir başına olmasına, kendisini görecek kimse bulunmamasına rağmen, sevdiği adamın güzel vücudunu böyle çıplak karşısında buluverince müthiş utanmış, kıpkırmızı olmuştu. Ama yine de günaha girdiğini bile bile bakmaktan kendini alamadı. Bu tür şeylere bakmanın günah olduğu ona belletildiği için, günaha girdiği inancındaydı Genevieve. Yüreğinin öyle oynaması, gördüğü şeyin bütün benliğini kavrayan çekiciliğine kendini kaptırması, bunların hepsi günahtı. Ama o kadar da tatlı bir günahtı ki, gözlerini böyle bir zevkten mahrum edemezdi doğrusu! Ahlak kurallarının da törelerin de

canı cehenneme! İlk günahın işlendiği günden bu yana, yüzlerce, binlerce kuşak boyu dinsiz kalmış atalarından kendisine geçen günah işleme içgüdüsü onu bakmaya zorluyordu. İnsanoğlunun ortaya çıkışından bu yana gelmiş geçmiş bütün analar konuşuyordu Genevieve'in içinde; doğmamış çocuklarının çığlığı patlıyordu. Ama onun bunlardan haberi yoktu. O sadece, yaptığı işin günah olduğunu biliyordu ve bunu bile bile, hiç umursamadan, başını gururla kaldırdı içinden yükselen isyana uydu; günahsa günah, sonuna kadar işleyecekti bu günahı!

Joe'nun giysiler altında gizlenen bedenini o güne dek hiç gözünün önünde canlandırmış değildi. Joe'nun çıplak olarak gördüğü biricik yerleri, elleri ve yüzüydü ve Genevieve'in düşüncelerinde Joe'nun bedeni bu bölümler dışında asla yer almamıştı. Giysili bir uygarlığın çocuğu olan Genevieve için erkek ırkı, kafalarını kaplayan kıllarından, yüzlerinden, el ve ayaklarından başka bir yeri gözükmeyen iki ayaklı bir hayvan türüydü. O güne dek ne zaman Joe'yu düşünecek olsa, Joe onun gözlerinin önünde giysili bir Joe olarak canlanmıştı hep; çocuksu yüzlü, dalgalı saçlı, mavi gözlü, ama hep giysili. Oysa Joe şimdi, gözleri kamaştıran güçlü ışığın altında, Genevieve'in karşısında bir ilah gibi duruyordu ve neredeyse çırılçıplaktı. İlahları hep çıplak ama çıplaklıkları bulutsu bir örtüyle gizlenmiş olarak canlandırırdı hayalinde; dolayısıyla, Joe'nun yarattığı çağrışım çok çarpıcı olmuştu. Çıplak bir ilaha bakmakla sadece günah işlediğini değil, aynı zamanda yüce bir varlığın kutsallığını bozmuş olduğunu da düşünüyordu.

Taş baskısı dinsel resimlerle eğitilmiş kız, aldığı sofuca eğitimi, zekâsı ve yeteneğiyle aşarak, gördüğü şeyde güzelliğin varlığını keşfetti. Gerçi Joe'nun görünüşünü öteden beri güzel bulurdu, ama giysilerden ibaret bir güzellik duygusuydu bu; bu duyguyu hep giysilerin tertemiz ve şık oluşuna bağlardı Genevieve. O giysilerin altında böyle bir güzelliğin gizlenmiş olabileceği aklından, hayalinden geçmezdi.

Şimdi gördüğü güzellik gözlerini kamaştırıyordu Genevieve'in. Joe'nun kadınlarınkinden bile pürüzsüz, ipek gibi bir cildi vardı ve kıllı olmadığı için bütün görkemiyle gözler önüne seriliyordu. Genevieve cilde güzelliğini veren bütün bu ayrıntıları bir bir, bilinçle algıladıysa da geri kalan niteliklerden –çizgilerin mükemmelliğinden, güçlü yapıdan, gelişmiş kaslardan– duyduğu hazda aynı bilinçli algılamanın olduğu söylenemezdi; nedenini bilmeden hoşlanmıştı bunlardan. Joe bütünüyle bir temizlik, bir lekesizlik simgesiydi âdeta. Heykel gibi biçimli bir yüzü vardı ve gülümsemeyle aralanmış dudakları bu güzel yüze çocuksu bir görünüm katıyordu.

Sunucu bir elini onun omzuna koyup, "Batı Oakland'ın gururu, Joe Fleming!" diye bağırarak seyircilere tanıttığında, Joe da seyircilere dönerek gülümsedi.

Salon bir anda, "Yaşşa, varol!" sesleriyle, alkışlarla inledi. Genevieve'in kulağına, "Aslanım be! Aslanım, Joe!" diye bağıranların sevgi dolu sesleri rahatça ulaşıyordu. Salonu dolduran erkekler avazı çıktığı kadar bağırarak, buna benzer sözlerle ona sevgilerini gösteriyor, sevgi gösterilerinin ardı arkası kesilmiyordu.

Joe kendi köşesine gidip durdu. Onu o haliyle hiç de boksöre benzetemedi Genevieve. Bir kere gözleri çok yumuşak bakıyordu; ne o gözlerde, ne o yüzde yabansı bir anlatımdan eser vardı. Ayrıca, pürüzsüz cildinin beyazlığı ve yumuşaklığı dolayısıyla çok da narin görünüyordu. Çocuksu yüzünden yumuşak bir yaradılışın sıcaklığı ve sevimliliği akıyor, mavi gözleri zekâyla pırıldıyordu. Bu konulara alışık olmadığı için bir uzman gözüyle bakamayan Genevieve, genç adamın geniş göğsünün, geniş burun deliklerinin, körük gibi ciğerlerinin ve ipeksi derisinin altında gizlenen kaslarının ne anlama geldiğini –bütün bunların aslında kahredici bir gücü barındıran gizli birer enerji deposu olduğunu– bilemezdi. Genevieve'e şu anda Joe, eğer parmaklar

arasında fazla sıkılırsa insanın elinde parçalanıverecekmiş hissi veren, son derece nazik bir Dresden porseleni gibi görünüyordu.

Ponta'nın yardımcılarından ikisi çekiştire çekiştire sırtındaki eşofmanı çıkardılar ve boksör kalkıp ringin ortasına geldi. Adamı görür görmez gözü korktu Genevieve'in. İşte onun kafasındaki boksör kavramının simgesi bu adamdı: çizgi kadar dar alnıyla, kalın ve düşük kaşların altından bakan boncuk gözleriyle, yassı burnuyla, kalın dudaklı haşin ağzıyla tam bir yabani hayvan. Korkudan gözleri büyüyen Genevieve, güçlü çene kemikleri, boğayı andıran kalın boynu ve dimdik duran kısa saçlarıyla bu adamı, sırtının kıllarını kabartmış bir yaban domuzuna benzetmişti. İlkellik demek, hayvansı olmak demek buydu işte –ilkel, yabani ve yırtıcı. Kara yağız bir adamdı, üstelik de göğsü, omuzları ve sırtı köpek postu gibi kıllarla kaplıydı. Göğsü geniş, bacakları kalındı; kasları çok gelişmiş, ama biçimsizdi. Sanki taşıdıkları acı kuvvete dayanamadıkları için şişmiş gibi düğüm düğüm duran bu kaslarda güzellikten eser yoktu.

"Batı Yakası Atletizm Kulübü'nden, John Ponta!" diye tanıttı onu sunucu.

Joe'ya oranla çok daha az alkış aldı adam. Salonu dolduran kalabalığın, sempatikliğiyle herkesin gönlünü fetheden Joe'yu tuttuğu belliydi.

Salonda tam bütün sesler kesildiği sırada birinin, "Haydi, Ponta, göreyim seni! Çiğ çiğ ye onu!" diye bağırdığı duyuldu.

Buna bir sürü homurdanmalar, yuhalamalar karşılık verdi. Bu karşılıklara Ponta'nın çok içerlediği, dönüp köşesine giderken, ısırmaya hazırlanan bir kurt gibi dişlerini gösteren acı bir gülüşle ağzının çarpılmasından belliydi. Seyirci kalabalığının sempatisini toplayamayacak kadar ilkel görünüşlü bir adamdı. Kalabalığın ondan hoşlanmayışı tamamıyla içgüdüsel bir tepkiydi. Ortalıkta serbestçe dolaşmasına izin vermektense kafese kapatılmasında herkesin yarar gördüğü kaplan gibi, yılan gibi insanların yüre-

ğine korku salan, zekâdan ve ruhsal incelikten nasibini almamış, yırtıcı bir hayvandan kalır yanı yoktu bu adamın.

Seyirci kalabalığının nefretini çektiğini Ponta da biliyor ve can düşmanları tarafından kuşatılmış bir yırtıcı hayvanınkine benzeyen kötücül gözleriyle seyircilere yiyecek gibi bakıyordu. Ufacık tefecik Silverstein büyük bir neşe içinde, âdeta zevkten dört köşe olmuş bir halde çığlık çığlığa Joe'yu desteklerken, Ponta ile göz göze gelince ödü kopmuşçasına sesi boğuklaşıverdi ve adamcığız Ponta'nın gözüne görünmemek ister gibi, oturduğu yerde âdeta ufaldıkça ufaldı, büzüldü kaldı. Bu ufak olayı tüm ayrıntısıyla gören Genevieve de, Ponta'nın seyircileri tarayan kindar gözleriyle karşılaşır karşılaşmaz irkilerek geri çekildi. Bir an sonra, Genevieve'in hizasından uzaklaşan kindar gözler ringin ortasında, Joe'nun üzerine çevrildi ve orada çakılı kaldı. Joe'ya baktıkça sanki adamın öfkesi bileniyormuş gibi geldi Genevieve'e. Joe da onun bakışlarına, o çocuksu gözlerinin yumuşak bakışlarıyla karşılık verdi; ama onun da yüzü ciddileşmişti şimdi.

O sırada ringe giren ceketsiz, güleç yüzlü, gençten bir adamı sunucu ringin ortasına getirdi, seyircilere tanıttı:

"Bu maçı yönetecek olan orta hakem Eddy Jones!"

Alkışlarla birlikte duyulan, "Yaşşa, Eddy! Aslanım benim!" seslerinden bu adamın da sevilen biri olduğunu anladı Genevieve.

Her iki boksörün yardımcıları tarafından eldivenleri giydirilirken, Ponta'nın yardımcılarından biri öbür köşeye giderek, Joe'nun eldivenlerini takılmadan önce inceledi. Hakem boksörleri ringin ortasına çağırdı. Yardımcıları da boksörlerle birlikte geldiği için, ringin ortasında büyükçe bir kalabalık oluştu. Hakem karşılıklı duran Ponta ile Joe'nun arasındaydı, boksör yardımcıları da birbirlerinin omzuna yaslanarak başlarını hakeme doğru uzatmıştı. Hakem bir şeyler söylüyor, ötekiler de büyük bir dikkatle dinliyordu.

Derken ringin ortasına toplanmış olan kalabalık dağıldı ve tek başına kalan sunucu elini kaldırarak bir açıklama yaptı:

"Maça, Joe Flemenig altmış dört kilo, John Ponta ise yetmiş kilo olarak çıktı. Boksörlerden herhangi biri iki elini birden yere koymadığı sürece, öteki boksör vurmakta serbesttir. Hakemin boksörleri ayırması durumunda, yardımcıları boksörlere hiçbir şekilde karışamaz, yardım edemez. Bu maç sonunda kesin olarak bir yenen ve yenilen olacaktır; beraberlik olmayacağını seyircilere hatırlatmak isterim. Nitekim, bu kulüpte, bugüne kadar, beraberliğin de sonuç olarak kabul edildiği hiçbir maç oynanmamıştır!"

Sunucu sözlerini bitirdikten sonra iplerin arasından geçip yere atladı. Yardımcılar alelacele kovalarını, taburelerini toplayıp ringden çıktı. Şimdi hakemle iki boksörden başka kimse kalmamıştı ringde. Gong sesi duyuldu. İki boksör hızla ortaya gelip tokalaşma anlamında sağ yumruklarını şöylece dokundurdular. Hemen ardından Ponta yırtıcı bir kaplan gibi sağlı sollu girişti, Joe da geriye doğru sıçramalarla onun yumruklarını savuşturdu. Ponta ringde bir top güllesi gibi Joe'yu kovalayarak olanca gücüyle yükleniyordu.

Maç kızışmıştı. Genevieve elini göğsüne bastırmış öyle seyrediyordu. Ponta'nın vahşice saldırısı, aralıksız yağdırdığı yumrukların şiddeti ve hızı karşısında dehşete düşmüştü kızcağız. Joe'nun kesinkes hapı yuttuğuna inanıyordu. Bazen Joe'nun yumrukların arkasına gizlenen yüzünü hiç göremiyordu. Ama inen yumrukların sesini duyuyor ve Joe'nun üstünde patlayan her yumruk sesiyle birlikte, tam midesinin ortasına kendisi yumruk yemiş gibi oluyor, gönlü bulanıyordu. Duyduğu seslerin eldivenin eldivene ya da omuza çarpmasından çıktığını, bu yumrukların Joe'ya hiçbir zarar vermediğini bilmiyordu o.

Derken birdenbire boksörlerin durumunda bir değişiklik olduğunu fark etti; iki boksör birbirine sımsıkı sarılmıştı. Ne biri, ne de öteki bir yumruk çıkarıyordu. Genevieve, Joe'nun "sarılma" diye tanımladığı şeyin bu olması gerektiğini düşün-

dü. Ponta kendini Joe'nun kollarının arasından kurtarmak için çırpınıyor, Joe ise sarılmayı sürdürüyordu. Hakem "Breyk!" diye bağırınca Joe hızla geri çekilip kurtulmak için bir silkindiyse de, tek kolunu kurtaran Ponta'nın yumruğunu yememek için, hemen yine sarıldı. Yalnız bu sefer Joe'nun, eldiveninin koncunu Ponta'nın ağzına dayadığı Genevieve'in dikkatinden kaçmadı. Hakem ikinci kez "Breyk!" diye bağırınca, Joe, Ponta'nın ağzına dayadığı eldiveniyle onun başını geriye doğru itip aynı anda hızla geri sıçrayarak kurtuldu.

Genevieve birkaç saniye kadar sevgilisini bütünüyle görebildi. Joe sol ayağını azıcık ileride tutuyordu, iki dizi de hafif büküktü. Kamburunu çıkarmış, başını iki omzu arasında saklamak için iyice öne eğmişti. Her iki elini de hem savunmaya, hem saldırıya hazır bir pozda ileride tutuyordu. Gergin duran kasları, Joe hareket ettikçe kasılıp gevşiyor, bembeyaz derisinin altında canlı birer varlık gibi kıvıl kıvıl oynuyordu.

Ne var ki Ponta fazla beklemeden yine saldırıya geçince, Joe da yeniden can derdine düştü. Kamburunu daha çok çıkardı; iyice yumulup yüzünü eldivenleriyle, dirsekleriyle, kollarıyla korumaya çalıştı. Ponta'nın yağmur gibi inen yumrukları altında Joe'nun pestilinin çıktığını sanıyordu Genevieve. Oysa, yumrukların şiddetiyle fırtınaya tutulmuş bir ağaç gibi öne arkaya sallanan Joe, darbelerin tümünü ya eldivenlerine ya da omuzlarına almaktaydı. Coşan seyircilerin çığlıklarıyla inliyordu koca salon. Genevieve, bunların sevinç çığlıkları olduğunu anladıktan; Silverstein'ın zevkten kendinden geçmiş bir halde yerinden doğrulduğunu fark ettikten; birçok hançereden yükselen, "Yaşşa, Joe!", "Aslanım benim!" avazelerini duyduktan sonradır ki, Joe'nun hiç de sandığı gibi dayak yemediğini, tam tersine, mükemmel bir maç çıkartmakta olduğunu anlayabildi. Bir an için rakibinden sıyrılan Joe, bir an sonra yine, bir kasırga gibi üzerine gelen Ponta'nın göz açtırmayan yumruk sağanağı altında görünmez oldu.

V

GONG çaldı.

Genevieve, Joe'nun daha önce kendisine anlattıklarından, iki gong vuruşu arasındaki maç süresinin topu topu üç dakika olduğunu biliyordu gerçi, ama yine de ona boksörler sanki yarım saattir dövüşüyor gibi gelmişti. Gongun vurmasıyla birlikte Joe'nun yardımcıları iplerin arasından ringe atladı, bir dakikalık dinlenme süresinden bir saniye bile kaybettirmemek için aceleyle Joe'yu köşesine götürdü. Yardımcılardan biri Joe'nun bacakları arasına çömelip baldırlarının altından tutarak kaldırdı, her iki ayağını kendi dizlerinin üzerine yerleştirdi ve genç adamın butlarıyla baldırlarını hızlı hızlı ovuşturmaya girişti. Taburede oturan Joe sırtını ve başını köşeye yaslamış, iki yana açtığı kollarını iplerin üzerine bırakmış, rahat soluk alabilmek için göğsünü iyice öne çıkarmıştı. Bir yandan, yardımcılarından ikisinin hızlı hızlı salladıkları havluların kendisine üflediği havayı derin soluklarla ciğerlerine çekerken, bir yandan da kulağına doğru eğilmiş üçüncü yardımcısının fısıl fısıl verdiği öğütleri dinliyordu; bu üçüncü yardımcı hem Joe'nun kulağına konuşuyor, hem de bir yandan elindeki süngerle onun yüzünü, omuzlarını, göğsünü siliyordu.

Bu işler sürerken (Genevieve'e göre daha on saniye bile olmamıştı) yine gongun sesi duyuldu, yardımcılar yine pılıyı pırtıyı toplayıp iplerin arasından geçerek ringi terk etti ve Joe ile Ponta bir kez daha ringin ortasında karşı karşıya geldi. Genevieve'e daha önce bir dakikanın bu kadar çabuk geçebileceğini söyleseler asla inanmazdı. Bir an, nedendir bilinmez, içine bir kurt düştü; Joe'sunun dinlenme süresinden çalındığı kuşkusuna kapıldı.

Ponta yine saldırdı, hem de eskisinden beter sağlı sollu öyle bir girişti ki, yumrukların şiddetinden üç dört adım geri geri gitti Joe. Kaplan gibi sıçraya sıçraya onu kovaladı Ponta. Joe dengesini koruyabilme çabası içinde elinde olmaksızın bedenini dikleştirip bir kolunu yana uzatınca, açığı vermiş oldu; bu pozisyonda başı artık omuzlarının korumasında bulunmuyordu. İnanılmaz bir hızla saldıran Ponta, yine aynı hızla müthiş bir kroşe çıkardı Joe'nun açıkta kalan çenesine doğru. Çevik bir eskiv hareketiyle öne eğilip çenesini kurtaran Joe'nun başının arkasını sıyırarak geçti yumruk. Tam doğrulurken bu sefer de Ponta'dan müthiş bir direk geldi; yumruk yerini bulsa Joe'yu sırtüstü yere yapıştırması işten bile değildi. Ama saniyenin kesri kadar Ponta'dan hızlı davranan Joe yine bir eskivle eğilirken, yumruk bu sefer de omzunu yalayarak havayı dövdü. Ponta'nın sağ direğini de aynı yöntemle savuşturan Joe selameti rakibine sarılmakta buldu.

Bayılma raddesine gelen Genevieve'in kasılmış bedeni gevşedi ve rahat bir soluk aldı kızcağız. Çılgınlar gibi bağıran seyircilerin avazelerinden salon inim inim inliyordu. Silverstein ayağa fırlamıştı; tamamıyla kendinden geçmiş bir halde, ellerini kollarını savura savura haykırıyordu. Bay Clausen bile kendini tutamayıp heyecanını açığa vurmuştu; yanındakinin kulağına avaz avaz bağırarak bir şeyler söylüyordu.

Hakem boksörleri birbirinden ayırdı ve dövüşü yeniden başlattı. Joe eğiliyor, kalkıyor, geriye kaçıyor, ayak oyunlarıyla ringin içinde dolanıyor, yumruk kasırgasından kurtulmanın bir yolunu buluyordu. Kendisi pek ender yumruk çıkarıyor, ama saldırısı kadar savunması da yaman olan Ponta bir kedi çevikliğiyle bunları kolayca savuşturuyordu. Kiloca olduğu kadar kuvvet bakımından da Joe'nun bu müthiş rakip karşısında hafif kaldığı görülüyordu. Joe için tek umut kalıyordu geriye: Ponta'nın, böyle saldıra saldıra, sonunda bütün gücünü tüketmesi.

Bütün bunlardan haberi olmayan Genevieve, sevgilisi neden hâlâ dövüşe girmiyor diye meraklanmaya başlamıştı. Kızıyordu Joe'ya. Onu bu kadar hırpalayan şu hayvandan öcünü aldığını bir an önce görmek istiyordu. Genevieve sabırsızlıktan, sinirinden neredeyse ağlayacak hale geldiği sırada, Joe punduna getirip Ponta'nın tam ağzının ortasına esaslı bir yumruk patlattı. Sersemletici bir darbeydi bu. Genevieve, Ponta'nın kafasının silkelenir gibi sert bir hareketle geriye kaykıldığını ve dudaklarının bir anda kıpkırmızı kan kesildiğini gördü. Gerek aldığı yumruk, gerek kalabalıktan yükselen çığlıklarla alkışlar, Ponta'nın öfkesini daha beter kamçıladı. Kudurmuşçasına saldırdı Joe'nun üstüne. Bu çılgınca saldırının şiddeti yanında daha önceki saldırıları solda sıfır kalırdı. Bir daha yumruk atma fırsatı bulamayan Joe'nun elinden, bu fırtınayı atlatana kadar ayakta kalabilme çabası içinde eğilip kalkmaktan, eskiv yapmaktan, kapanmaktan ve rakibine sarılmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Ne var ki rakibe sarılmak da öyle yüzde yüz güvenli bir yol değildi. Boksörün rakibine sarıldığı sırada da her an tetikte olması gerekiyordu; hele sarılma pozisyonundan çıkarken, boksörlerin birbirinden ayrılma anı en tehlikeli andı. Birbirlerine sarıldıklarında, Joe'nun Ponta'ya iyice yapışmak için tuhaf hareketlerle adamın üzerine yüklenmesi Genevieve'e çok komik geliyordu; ama biraz sonra Joe'nun bu davranışındaki hikmeti anladı. Yine böyle birbirlerine sarılırlarken, Joe henüz Ponta'ya iyice sokulamadığı sırada Ponta'nın çıkardığı sert bir aparkat Joe'nun çene ucunu kıl payı sıyırıp geçti. Bunu izleyen bir başka sarılma sırasında da, Genevieve, Joe'nun rakibine iyice sokulduğunu görüp, sevgilisi güvende diye gevşeyerek tam rahat bir soluk alacağı sırada, Ponta sağ kolunu kaldırdı ve yandan aşağı doğru, Joe'nun tam böbreğinin üstüne müthiş bir darbe indirdi. Seyirciler korkuyla bağırırken, Joe atik davranıp rakibinin

kollarını kendi kollarının arasında iyice sıkıştırarak ikinci bir kez vurmasına engel oldu.

Gong çaldı ve göz açıp kapayana kadar geçen bir dakikalık dinlenme süresi sonunda iki boksör yeniden kapıştılar –ama bu kez Joe'nun köşesinin hemen önünde, zira Ponta gongla birlikte yerinden yıldırım gibi fırlayıp ringin ortasını geçmiş ve Joe'nun ileri çıkmasına fırsat bile vermeden yüklenmişti üstüne. Joe'nun tam böbreğinin üstünde, Ponta'nın demin vurduğu yerde, bembeyaz tende belirgin olarak görünen bir kızarıklık vardı. Genevieve büyülenmiş gibi, eldiven büyüklüğündeki bu kızarıklıktan gözünü ayıramıyordu; fena halde korkmuştu. Joe ile Ponta bir kez sarılıp ayrıldılar ve ikinci sarılmanın hemen başında Ponta aynı vuruşu bir kez daha tekrarladı, ama bundan sonraki sarılmalarda Joe eldiveninin koncunu Ponta'nın ağzına dayayıp kafasını geri itmek suretiyle bu tür vuruşlardan çoğunlukla kendini koruyabildi. Bununla birlikte, raundun sonuna kadar Ponta üç kez daha aynı oyunu tekrarlamayı başardı ve üçünü de hep aynı yaşamsal bölgeye vurdu.

Bir raunt daha gelip geçti ve Joe fazla hırpalanmadıysa da, Ponta'nın gücünde de hiçbir azalma gözlenmedi. Beşinci raundun başlarında bir aralık köşeye sıkıştırılan Joe, sarılmaya hazırlanıyormuş süsü vererek öne doğru eğilir gibi yapıp, Ponta onu göğsüyle karşılamak için gövdesini dikleştirdiği anda, ama tam zamanında, hafifçe gerileyip Ponta'nın korumasız kalan midesine girişti. Şimşek gibi dört yumruk vurdu art arda; bir sağ, bir sol, bir sağ, bir sol. Hem de öyle sıkı vurdu ki, canı adamakıllı yanan Ponta sendeleyerek geriledi, gardı düştü, omuzlarını kaldırarak kamburunu çıkardı; iki büklüm yere çökmesine ramak kalmıştı. Açığı yakalayan Joe fırsatı kaçırmadan Ponta'nın tam ağzına bir direk çıktı, hemen ardından da çeneye sağlı sollu iki kroşe çaktı. Kroşelerin ikincisi tam yerini bulmayıp çene ucuna oturmuş, ama bu bile Ponta'yı yana doğru sendeletmeye yetmişti.

Bütün salon ayağa kalkmıştı. Bağırmayan bir kişi yoktu salonda. Adamların bir ağızdan, "İşte buraya kadar! Bitirdi işini!" diye bağırdıklarını duyan Genevieve de sonun başlangıcına gelindiğini sandı. Genevieve de kendinden geçmiş, acıması macıması kalmamıştı; sevgilisinin vurduğu her yıkıcı yumruk, onu bir kat daha coşturuyordu.

Ne var ki Ponta'nın enerjisi bitmek bilmiyordu. Gerçi şimdi Joe onun peşindeydi; şimdiye kadar nasıl o bir kaplan gibi Joe'yu kovalayıp durduysa, şimdi de Joe onu kovalıyor, durmadan üstüne gidiyordu. Ama Ponta'nın çenesine savurduğu iki kroşenin ikisi de havayı dövdü; sersemlemesi geçip çabucak kendini toplayan, eski gücüne kavuşan Ponta mükemmel eskivlerle iki yumruğu da boşa çıkarmayı başardı. Joe son yumruğu bütün gücüyle savurduğu için, yumruğu boşa gidince hızını alamayarak, yarım dönmüş durumda ileriye doğru yan yan gitti. O anda da Ponta sol kroşesini indirdi. Yumruk Joe'nun tam ense köküne geldi. Genevieve sevgilisinin kollarının gevşeyip sarktığını ve bir anda yere yığılıverdiğini gördü. Hemen Joe'nun üzerine doğru eğilen hakem, vakit geçirmeden saymaya başladı; kolunu her indirip kaldırışı bir saniyenin geçtiğini gösteriyordu.

Salona bir ölüm sessizliği çökmüştü. Hak ettiği alkışı almak için salona doğru hafifçe dönen Ponta'yı alkış yerine bu ölüm sessizliği karşıladı. Ponta öfkesinden kuduracak haldeydi. Bu kadar da haksızlık olmazdı. Seyirciler sadece rakibini alkışlıyordu; bir yumruk atsa alkışlıyorlar, bir yumruğu savuştursa gene alkışlıyorlardı. Ama Ponta'ya gelince, maçın başından beri dövüşe giren, maçı götüren kendisi olduğu halde seyircilerden bir tek "bravo" alabilmiş değildi.

Ateş saçan kin dolu gözlerle fırlayıp yerde perişan yatan rakibinin yanına geldi. Sağ kolunu geriye alıp, Joe ayağa kalkmaya davrandığı anda olanca gücüyle vurmak üzere eğilerek

bekledi. Hâlâ Joe'nun üzerine eğilmiş vaziyette sağ kolunu indirip kaldırarak saymakta olan hakem, sol eliyle Ponta'yı geri itti. Bunun üzerine Ponta, yine öyle eğilmiş durumda Joe ile hakemin çevresinde dönmeye başladı. Şimdi hakem de bir yandan sol eliyle onu geride tutmaya ve kendisini Ponta ile Joe arasında tutmaya çalışarak, Ponta ile birlikte dönüyordu.

"Dört-beş-altı..." diye saymaya devam ederken, Joe yattığı yerde zorla toparlanıp dizlerinin üzerine kalkmaya çalışıyordu. Bunu başardı da. Şimdi, bir dizi yukarıda, iki eli yere dayanarak tek dizinin üstünde oturuyor, kalkmaya hazır bekliyordu. Seyircilerden, "Sayana kadar bekle! Sayana kadar bekle!" diye bağıranlar oluyordu.

Ringin kenarından, Joe'nun yardımcılarından biri de, "Tanrı aşkına, acele edeyim deme sakın!" diye seslendi. Genevieve'in gözü ister istemez bu gence kaydı ve adamcağızın bembeyaz olmuş gergin bir yüzle, kıpır kıpır oynayan dudakları arasından hakemle birlikte saydığını gördü.

"Yedi-sekiz-dokuz..." diye ilerliyordu saniyeler.

Tam dokuz sayıldığında ve tam hakem Ponta'yı son kez eliyle ittiği sırada Joe iki büklüm bir durumda ve eldivenleriyle yüzünü koruyarak ayağa fırladı; ayaklarının üstünde biraz zor duruyor gibiydi, ama hiç telaşlı değildi, hiç. Ponta hemen olanca gücüyle yeniden müthiş bir saldırıya geçti, geçmesiyle de önce bir aparkat, ardından da sıkı bir direk çıkardı. Ne var ki Joe bunların her ikisini de eldivenleriyle karşıladı, üçüncü yumruğu bir eskivle savuşturdu ve dördüncü yumruğu savuşturmak için ayak oyunuyla yana kaçtı. Bu arada da yağmur gibi gelen yumrukların karşısında gerileye gerileye köşeye sıkıştırılmış bulunuyordu. Dizlerinin çözüldüğü, ayakta durmakta zorluk çektiği, öne arkaya sallandığı görülüyordu. Artık kaçacak yer de kalmamıştı. Ponta vuracağı yeri şavullamak ister gibi bir an durdu ve bir sol gösterip, sağıyla müthiş bir yumruk çıkardı. Joe

bir eskivle bunu savuşturup hemen rakibine sarıldı ve kısa bir süre için de olsa kendini güvenceye aldı.

Ponta, sımsıkı sarılan Joe'nun kollarından kurtulmak için deli gibi çırpınıyordu. Rakibi bu kadar uzun süre dayanabildiği için zaten öfkeden kuduran adam, çılgın gibi silkeleniyor, bir an önce kurtulup Joe'nun işini bitirmek istiyordu. Öte yandan, ölüm kalım mücadelesi veren Joe da canını dişine takmıştı; Ponta bir kolunu kurtarınca öbür kolunu, o kolunu kurtarınca öteki kolunu sıkıştırıyor, başını rakibinin omzu üstünden çekmeden yumuldukça yumuluyor, ne yapıp ediyor, kene gibi yapıştığı adamı bırakmıyordu. "Breyk!" diye bağırdı hakem. Joe duymamış gibi daha sıkı sarıldı rakibine. Ponta, tıkanırcasına bağırdı hakeme: "Çeksene şunu be! Niye ayırmıyorsun Allah'ın cezasını?" Hakem ayrılması için bir ihtarda daha bulundu Joe'ya. Oyunun kurallarını ve kendisinin şu ana kadar kural dışına çıkmadığını bilen Joe aldırış etmedi hakemin ihtarına. Rakibine sarılmış olarak kaldığı süre boyunca her geçen saniye gücünü topladığını, bilincinin açıldığını, gözlerinin önündeki örümcek ağlarının dağıldığını hissediyordu. Raundun henüz başında oldukları için, ne yapıp edip zaman kazanması, bu raundu ayakta tamamlaması gerektiğini biliyordu.

Hakem yaklaştı, her ikisini omuzlarından tutarak şiddetle çekti ve birbirlerinden iyice ayırabilmek için aralarına girip göğüslerinden geriye itti. Ponta serbest kalır kalmaz, avının üstüne atlayan bir yırtıcı hayvan gibi saldırdı hemen. Ne var ki, Joe anında kapanarak onun yumruklarını bloke etti ve sarıldı. Aynı mücadele bir kez daha başladı: Ponta kurtulma çabası içinde, Joe da bırakmama azmiyle yeni baştan itişip kakışırlarken, hakem gelip yine ayırdı. Joe bu sefer de vartayı kazasız belasız atlattıktan sonra, bir kez daha sarıldı rakibine.

Joe böyle rakibine sarıldığı zamanlar, rakibinin ona hiç dayak atamadığını fark etmişti Genevieve. Öyleyse hakem neden

Joe'nun rahat rahat sarılmasına izin vermeyip ikide bir ayırıyordu onları? Zulümdü bu hakemin yaptığı. Böyle anlarda, şu güleç yüzlü sempatik Eddy Jones'dan nefret ediyordu Genevieve. Hakemin onları her ayırışında kız iskemlesinden doğruluyor ve hırsından yumruklarını öyle sıkıyordu ki, avucuna batan tırnakları canını acıtıyordu. Genevieve'e upuzun gelen üç dakikalık raundun geri kalanı da hep böyle sarılıp ayrılmalarla geçti. Ponta bir kerecik olsun rakibine indirici bir yumruk vurma fırsatını bulamadı. Bulamadığı ve ayakta durmaya mecali kalmamış rakibini şu perişan durumunda bile bir türlü yere indiremediği için de öfkeden kudurdukça kudurdu. Bir yumruk, bir tanecik yumruk vurabilse yetecekti; oysa o bir tanecik yumruğu vuramıyordu işte! Boksörlükteki geniş deneyimi ve serinkanlılığı sayesinde kurtarıyordu Joe paçasını. Bulanık bilinci ve titreyen bedeniyle, rakibine sarılmaktan başka çaresi olmadığını bir an bile aklından çıkarmayan Joe fırsatını bulur bulmaz rakibine sarılıyor, sarılınca da bırakmıyordu. Bunu sürdürdükçe, gücünü yavaş yavaş yeniden toplamakta olduğunu fark ediyordu. Bir aralık, istediği yumruğu bir türlü vuramamaktan ötürü gözü dönen Ponta, o hırsla Joe'yu belinden kavrayıp yere vurmaya kalktı.

Silverstein'ın cırtlak, alaycı sesi yükseldi:

"Bir de ısır bari! Ne duruyorsun?"

O sessizlik içinde bütün salonda duyulan alay, tüm seyircilerin, tuttukları boksörün perişan durumu yüzünden tef gibi gerilmiş olan sinirlerini bir anda gevşetti ve salonda histerik bir kahkaha tufanı koptu. Silverstein'ın alaycı sözlerini Genevieve de duymuştu ve gerçekten de tam yerinde oturtulan nükteye gülmemek onun da elinden gelmezdi; üstelik, bütün seyircilerin rahat bir soluk aldığını görerek onun da sinirleri gevşemişti. Ama buna rağmen, çektiği ve çekmekte olduğu bunca üzüntüden, yaşadığı dehşet dolu dakikalardan sonra

gülebilecek gücü kendinde bulamadı; midesi bulanır, başı döner gibi oldu.

İyiden iyiye ferahlayan seyirciler arasından neşeli bağırmalar yükseliyordu:

"Isır onu, ısır! Kulağını ısır, kulağını! Haydi Ponta koparsana kulağını! Ha-ha! Zaten başka türlü yenemez ki! Ye onu, ye! Hadi bakalım, dişlerini geçir!"

Bunların Ponta üzerindeki etkisi yıkıcı oldu. Daha beter kudurdu, kudurdukça daha beter çaresiz kaldı, çaresiz kaldıkça köpürdü. Körük gibi soluyor, homurdanarak saldırıyor, boşa giden her saldırısıyla birlikte gücünü boşu boşuna tüketmekte olduğunu kendi de fark ederek daha beter hırslanıyor, hırsını alabilmek için ise daha çok güç harcamak zorunda kalıyordu. Joe büyük bir sükûnetle ona sarılıp dinlenirken, Ponta, tıpkı kıstırdığı kediyi belinden yakalayıp silkeleyerek yere çalmak hırsıyla gözü dönmüş bir Terrier gibi zıplayarak, kıvranarak, silkelenerek kendini helak ediyordu. Ayrılır ayrılmaz da gözünü yok etme hırsı, öldürme hırsı bürümüş bir vahşi gibi yeniden, ama körü körüne saldırıyordu. Maçı dürüstçe yönetmek, bir haksızlık yapmamak isteyen hakem gerçekten de olağanüstü bir çaba harcıyor, sık sık onları ayırmak zorunda kalıyordu. Yanaklarından ter süzülüyordu adamın. Hakem onları ayırana kadar her seferinde akla karayı seçiyor, ama Joe her seferinde, daha ayrılır ayrılmaz yeniden sarıldığı için, nefes alacak zaman bulamıyordu adamcağız. Ponta da aynı şekilde, bedenine sarmaşık gibi dolanan kollardan kurtulmak için çabalayarak tüketiyordu kendini. Bir türlü serbest kalamıyordu. Vurabilmek için Joe'ya yaklaşması gerekiyor, yaklaşınca da kendini onun kolları arasında buluyordu.

Küçük soyunma odasında iskemleye oturmuş, öne doğru eğilerek dikiz deliğinden olanı biteni seyreden Genevieve de en az Ponta kadar şaşkındı. Gerçi o, kendisine bir ölüm kalım sa-

vaşı gibi gelen bu dövüşün taraflarından biriydi ve doğal olarak da Joe'yu tutuyordu, ama Joe'nun ne yapmak istediğini anlayabilmiş değildi. Niçin dövüşmüyordu Joe? Boksun inceliklerine aklı ermediği için, seyircilerin çok iyi anladıkları şeyi o bir türlü anlayamıyordu. Hele seyircilerin boks denen bu oyunda ne bulduklarını, neden kendilerini bu işe bu kadar kaptırdıklarını hiç mi hiç anlayamıyordu. "Oyun", Genevieve için bir giz olarak kalmakta devam ediyordu. "Oyun"u kendi gözleriyle görüp seyrederken onu düşündüğünden de gizemli, anlaşılmaz buluyordu. "Oyun"un gücü! Neydi bunun sırrı? Durup durup karşısındaki adama sarılmaktan, durup durup yumruk atmaktan, hele ha bire yumruk yemekten nasıl bir zevk alıyordu Joe'su? İnsan, canının yanmasından nasıl zevk duyabilirdi? Oysa kendisi Joe'ya çok daha büyük zevkler sunabilirdi hiç kuşkusuz. Joe'ya dinginliği sunabilirdi; rahatı sunabilirdi; neşeyi ve sevinci sunabilirdi. Joe'yu kazanmak, Joe'nun ruhunu kazanmak için şu "oyun"un verdiklerinden hem çok daha fazlasını, hem çok daha güzelini verebilirdi kendisi. Oysa Joe ikisiyle birden oynaşıyordu; bir yandan kendisini kollarının arasında tutarken, öbür yandan başını "oyun"a doğru çevirip onun ayartıcı sesine kulak veriyordu. "Oyun"un sesindeki ayartıcılığın, karşı konulmaz çekiciliğin nereden geldiğini ise bir türlü anlayamıyordu Genevieve.

Gong vurdu. Ponta'nın köşesinde birbirlerine sarılmış adamların tam da hakem tarafından ayrıldığı sırada sona ermişti raunt. Gongun vuruşuyla birlikte, Joe'nun beyaz yüzlü genç yardımcısı hemen iplerin arasından ringe atladı, Joe'yu belinden kavradığı gibi yerden keserek koşa koşa kendi köşesine götürdü. Yardımcıları hiç vakit kaybetmeden üşüşüp canla başla çalışmaya koyuldular: Kimi Joe'nun bacaklarına masaj yaparken, kimi midesiyle göğsünü ovalıyor, kimi de rahat soluk alabilmesi için şortunun lastik kemerini çekerek açıyordu. Genevieve ömründe ilk kez, bir erkeğin nasıl karnından soluk aldığını görüyordu.

Tramvaya yetişmek için koştuğu zaman kendi de soluk soluğa kalır, göğsü kalkar kalkar inerdi; ama böyle bir şey görmemişti; Joe'nun karnı her soluk alışında inanılmayacak kadar şişip her soluk verişinde içeriye çöküyordu. Genevieve'in burnuna bir yerden amonyak kokusu çalındı. O sırada Joe'nun burnunun altına ıslak bir sünger tutmuşlardı ve Joe bu süngeri derin derin kokluyordu; Genevieve'in duyduğu koku da işte, Joe'ya (kendine gelmesi için) koklattıkları amonyaklı suya batırılmış o süngerden geliyordu. Joe ağzına bir yudum su alıp çalkaladı, gargara yaptı; sonra ağzına verilen yarım limonu emdi. Bu arada havlucular da ellerindeki havluları Joe'nun yüzüne doğru çılgınlar gibi çırparak ona hava yetiştirmeye çabalıyordu: Joe'nun ciğerlerine çektiği hava, gümbür gümbür atan yüreğinin pompaladığı kanı temizleyecek, temizlenen kanı da dövüşün bundan sonraki bölümü için gerekli gücü sağlayacaktı ona. Joe'nun kızışan bedeni ıslak süngerle ovuluyor, başından aşağı şişe şişe sular dökülüyordu.

VI

ALTINCI raundu başlatan gong vurdu, ıslanan bedenleri pırıl pırıl parlayan iki boksör birbirlerine doğru ilerledi. Hasmı iyice kendini toparlayamadan onu yakalayıp işini bitirmek isteyen Ponta, ringin üçte ikilik bölümünü koşarak geçti. Ne var ki Joe vartayı atlatmıştı. Gücünü epeyce topladığı gibi, toplamakta da devam ediyordu. Ponta'nın var gücüyle savurduğu üç beş yumruğu başarıyla savuşturduktan sonra bir tane de kendisi vurup Ponta'yı sendeletti ve saldırısını sürdürmek amacıyla ileriye doğru bir adım attıysa da, akıllıca bir kararla vazgeçip kapandı. Nitekim, Ponta yumruğu yiyip sendeledikten sonra çabucak toparlamış, müthiş bir karşı saldırıya geçmişti; kasırga gibi yükleniyordu Joe'ya.

Dövüş tıpkı başladığı gibi devam ediyordu: Joe savunmada kalıyor, Ponta saldırıyordu. Ama Ponta'nın içi hiç rahat değildi. Dövüşü kendi istediği biçimde götüremiyordu. Her an başına bir iş gelebilir, en amansız saldırılarından birini yaptığı sırada rakibi onun açığını yakalayarak yumruğu indirebilirdi. Joe gücünü boşa harcamıyordu. Ponta'nın on yumruğuna karşılık bir yumruk çıkarıyor, ama çıkardığı yumruk hedefini hemen hemen hiç şaşmıyordu. Gerçi Ponta yağmur gibi yağdırdığı yumruklarıyla ona göz açtırmamaya çalışıyordu, ama Joe'nun bir kaplan çevikliğiyle vurduğu hatırı sayılır yumrukları da hesaba katmak zorundaydı; her an gelebilirdi böyle bir yumruk. Bu yüzden, Ponta'nın saldırıları artık eskisi kadar etkili olamıyor, başlangıçtaki gözü kara saldırılarında görülen yıkıcı şiddet tavsıyordu.

Derken dövüşün gidişatında belirgin bir değişiklik oldu. Seyirciler hemen fark ettikleri halde, Genevieve bunu ancak do-

kuzuncu raundun başlarında anlayabilecekti. Joe artık savunmadan saldırıya geçmişti. Sarılmalarda şimdi böbrek üstüne çalışan Joe'ydu; roller değişmişti artık. Her sarılmada –ama her seferinde, rakibinin böbreğinin üstüne hiç değilse bir yumruk vuruyordu Joe; hem de hiç elini sakınmadan, olanca gücüyle vuruyordu. Sarılmalardan ayrılırken de şimdi, aparkatları, kroşeleri, direkleri vuran hep Joe oluyordu. Bununla birlikte Joe, rakibinin o kasırgayı andıran saldırılarından birine geçeceğini hissettiği anda derhal kapanıp, zarif ayak oyunlarıyla kendini güvenceye almayı da hiç ihmal etmiyordu.

Altı, yedi ve sekizinci rauntlar hep böyle geçti. Ama Ponta, eskisine oranla gözle görülür biçimde güçten düşmesine rağmen, yine de kolay kolay sıfırı tüketeceğe benzemiyordu. İşi zordu Joe'nun: Adamın hesabını bir yumrukla, beş yumrukla, on yumrukla görmek mümkün değildi; Ponta'nın muazzam gücünü sıfıra indirebilmek için Joe'nun hiç durmadan çalışması, göz açtırmadan yumruk yağdırması gerekiyordu. Joe da bunu bilerek Ponta'ya hiç dinlenme fırsatı vermiyordu. Önde tuttuğu sol ayağının sert branda üzerinde çıkardığı tap-tap-tap sesleri aralıksız duyuluyor, Joe rakibine soluk aldırmadan kovalıyordu onu. Ardından kaplan gibi atılıp içeri giriyor, kombine yumruklar çıkarıp çevik bir ayak oyunuyla çekiliyor, sonra yine, hep önde tuttuğu sol ayağının tap-tap-tap sesleriyle Ponta'nın üstüne üstüne giderek kovalamayı sürdürüyordu. Ponta saldırıya geçecek oldu mu yine hemen kapanıp saldırıyı savuşturur savuşturmaz da o tap-tap-tap sesleriyle kovalama yeniden başlıyordu.

Ponta yavaş yavaş tükeniyordu. Seyirciler için maçın sonu çoktan belli olmuştu.

Sevgilerini "Aslanım Joe!" avazeleriyle şimdiden ilan edenler oluyordu.

Hatta bazılarının, "Yahu bu bahisten para kazanmak da ayıp oluyor yani!" diye gırgır geçtikleri duyuluyordu. "Ponta be, niye hâlâ ısırmıyorsun? Diş mi geçiremiyorsun yoksa, ha?"

Bir dakikalık dinlenme sırasında Ponta'nın yardımcılarına çok iş düştü; Ponta'ya güç kazandırmak için hiç bu kadar çalıştıkları olmamıştı şimdiye kadar. Onun o muazzam gücünün tükenmez olduğuna inanan yardımcıların güvenleri iyiden iyiye sarsılmıştı. Genevieve bir yandan onların hummalı gayretlerini izlerken, bir yandan da Joe'nun beyaz yüzlü yardımcısının yaptığı uyarılara kulak veriyordu:

"Acele etme, sakın acele etme!" diyordu Joe'nun yardımcısı. "Kıvamına getirdin, ama sakın acele edeyim deme! Onun ne dövüşken adam olduğunu bilirim ben. Çok seyrettim onu. On sayılana kadar yerde kalıp kalkar kalkmaz bir yumrukta rakibini devirdiğini görmüşümdür. Ayakta sallanır da yine de yumruk çıkarır bu herif. Bir seferinde Mickey Sullivan bunun pestilini çıkarmış, tam altı kere üst üste yeri öptürmüştü aynı rauntta; Ponta kalkamıyordu; yıkılıyor, kalkıyor, yıkılıyor, kalkıyordu. Derken Mickey bir açık verdi, Ponta da çaktı yumruğu. İki dakika sonra Mickey gözlerini açtığında, 'Ne oldu bana yahu?' diye soruyordu. Onun için, sen de sakın ihtiyatı elden bırakayım deme! Bundan sonra artık açık vermenin anlamı yok; ters bir yumruk almamaya bakacaksın. Bak, ben bu maçta senin üzerine para yatırdım, ama ona kadar sayıldığı halde herifin yerden kalkamadığını gözlerimle görmedikçe, 'param cepte' diyemem."

Ponta'nın göğsünü ve omuzlarını ıslak süngerle siliyorlardı. Gong vurduğunda, yardımcılarından biri onun tepesinden aşağı bir şişe suyu boca etmekteydi. Ponta ringin ortasına ilerlerken, yardımcısı da hâlâ şişeyi onun tepesinden aşağı tutarak boksörle birlikte birkaç adım yürüdü. Hakem bağırınca, adam ringden çabuk çıkabilme telaşı içinde elinden şişeyi düşürdü; sularını lıkır lıkır brandanın üstüne akıta akıta bir süre yuvarlanan şişeyi hakem ayağının ucuyla ringden dışarı attı.

Genevieve bundan önceki rauntların hiçbirinde Joe'nun yüzünde şimdiki dövüşken ifadeyi görmemişti. O sabah halı

mağazasında Joe ona "oyun"un kendisi için ne anlama geldiğini anlatırken de yüzünde aynen bu ifade vardı. Joe'nun yüzü maç boyunca çoğunlukla o çocuksu ifadesini korumuştu; zaman zaman, rakibi tarafından çok kötü hırpalandığı sıralarda, bakışlarına buz gibi bir ifade gelmiş; hatta bazen canını dişine takarak direnmeye çalıştığı sıkışık anlarında, yüzünün bütün çizgilerinin değişime uğrayarak kötücül bir anlam kazandığı bile olmuştu. Oysa şimdi, maçta üstünlüğü eline geçirdiği şu sırada, yüzünün aldığı ifade bunların hiçbirine benzemiyordu. Şimdi, sabah halı mağazasında gördüğü o yırtıcı ifade vardı yine Joe'nun yüzünde. Genevieve bunu gördü ve görür görmez tüylerinin ürperdiğini hissetti. Bu ifade Joe'yu nasıl da yabancılaştırıvermişti bir anda! Joe'yu ruhunun en gizli köşelerine kadar tanıdığını, onu âdeta avucunun içinde tuttuğunu sanırdı; oysa şimdi tanımadığı bir yüz vardı karşısında -ışıltılar saçan çelikten gözlere sahip bu çelikten yüzü tanımıyordu. Tanrı'nın emrini yerine getirme azminden başka hiçbir ifade taşımayan Azrail'in soğuk yüzüydü bu -Tanrı'nın ölüm meleğinin yüzü.

Ponta, maçın başındaki gibi, fırtınayı andıran saldırılarından birini daha ortaya koymak için yüklenmeyi denediyse de, tam ağzının üstünde patlayan bir yumrukla durduruldu. Ondan sonra da hep o geriledi, hep Joe kovaladı. Göz açmasına, soluk almasına olanak tanımadan adım adım rakibini kovalayan, durmadan üstüne giden Joe dinlenme fırsatı vermiyordu ona. Raunt -on üçüncü raunt- Ponta'nın kendi köşesinde başarısız bir hamle girişimiyle kapandı. Ponta yine öyle gözü kara bir saldırıya girişecek olduysa da bir anda kendini yerde buldu ve dizlerinin üstünde dokuz sayılana kadar bekledi. Ayağa kalkınca Joe'ya sarılmak istedi, ama bu sefer de Joe'nun o müthiş mide kroşeleriyle karşılaşıp üst üste dört tane öyle sert yumruk aldı ki, gong vurduğunda kendini sırtüstü yerde bulmaktan ancak yardımcılarının kucaklaması sayesinde kurtulabildi.

Joe kendi köşesine koşarak döndü.

Yardımcısına, "Bu sefer işini bitireceğim," dedi.

"Artık tam kıvamına getirdin," dedi yardımcısı. "Bu sefer bitirirsin işini; yalnız yine de dikkatli ol, kazaya gelme. Kolla kendini."

Joe oturduğu yerde ayaklarını bitiştirmiş, öne doğru eğilmiş, çıkışa hazır bir koşucu gibi gongu bekliyordu. Gongla birlikte şimşek gibi fırlayıp ringi boydan boya koşarak geçen Joe rakibini daha taburesinden kalkarken, yardımcılarının kolları arasındayken yakaladı. Ve Ponta şimşek gibi çenesinin üstünde patlayan bir sağla, yardımcılarının kolları arasından savrulup yeri öptü. Ponta taburelerin, kovaların, yardımcılarının yarattığı kargaşa arasında yerinden doğrulmaya çalışırken, Joe onu bir kez daha indirdi. Ponta, kendi köşesine sıkıştırılmıştı; köşeden kurtulmadan önce de, üçüncü bir kez yeri öpmekten kurtulamadı.

Joe sonunda bir kasırga kesilmişti. Genevieve onun maçtan önce söylediği sözü hatırladı: "Ben onun üzerine gitmeye başladım mı, bil ki, Ponta'nın sonu geldi demektir," demişti. Ponta'nın sonunun geldiğini seyirciler çoktan anlamıştı. Bütün salon ayaktaydı. Kalabalık, gırtlağını paralarcasına bağırıyor, ayyuka çıkan sesler Genevieve'e kurt ulumaları gibi geliyordu. Sevgilisinin kesin zaferine olan inancının verdiği gönül rahatlığıyla, Ponta'ya duyduğu nefreti unutan Genevieve'in yüreği sızladı adamın haline.

Bir saniyecik olsun kendini güvenceye alabilmek için adam kapanıyor, eğilip kalkıyor, geri kaçıyor, yana kaçıyor ama boşuna çırpınıyordu. O bir saniyeyi bile vermiyordu ona Joe. Ponta düşüyor, kalkıyor, durmadan yeri öpüyordu. Sırtüstü yuvarlanıyor, yanlamasına yuvarlanıyor; yuvarlanıyor da yuvarlanıyordu. Sarılmalarda yiyordu yumruğu; ayrılmalarda yiyordu yumruğu. Kısa mesafeden vurulan bu sarsıcı yumruklar Ponta'yı serseme çeviriyor, kaslarının gücünü son damlasına kadar çekip alıyordu. Yumruk yağmuru altında gerileye gerileye köşeden köşeye kaçıyor, köşelere sıkışıyor, köşelerden kurtulunca iplere yaslanıyor,

yaylanıp öne doğru çıkınca yeni bir yumruk sağanağıyla yeniden iplere yaslanıyordu. Gözü kapalı savurduğu yumrukların hepsi de havayı dövüyordu. İnsana benzer yanı kalmamıştı Ponta'nın. Tepelenmekte olan yabani bir hayvanın can havliyle saldırması gibi, homurdana homurdana, körü körüne saldırıyor, saldırdıkça yiyordu dayağı. Bir ara, pestili çıkmış bir halde dizlerinin üzerine düştüğü halde, hakemin saymasını beklemeyi bile akıl edemedi ve o sersemlemiş haliyle sallana sallana ayağa kalkarken yediği müthiş bir yumrukla fırıldak gibi dönerek iplerin üzerine yığıldı.

Bu korkunç, bu acımasız işkenceye rağmen, insanlıktan çıkmış şu haliyle bile kahramanca direnen Ponta, kan çanağına dönmüş gözleriyle, soluk soluğa rakibine bir tane yumruk vurabilmek için hâlâ saldırıyor, dövüşü sonuna kadar bırakmamaya kararlı olduğunu gösteriyor, ama elinden bir şey gelemiyordu artık. Körlemesine giriştiği her saldırısı, onu biraz daha hırpalayan müthiş bir karşı saldırıyla karşılanıyor, bu karşı saldırı önünde gerilemek zorunda kalıyordu.

İnatla bir kez daha saldırdı Ponta ve yine bir karşı saldırı önünde gerileye gerileye kendi köşesine kadar geldi. Tam o sırada Joe'nun ayağı ıslak branda üzerinde kayıverdi. Ponta'nın kanla dolmuş, bulanık bakan gözleri, önüne çıkan bu fırsatı gördü, bulanık bilinci durumu algılayabildi. Şansının yardımıyla karşısına çıkan bu fırsatı kaçırmamak için kalan gücünün tümünü yumruğunda topladı. Joe, tam ayağı kaydığı ve suratı tabak gibi ortaya çıktığı anda çenesinin altına yedi yumruğu. Gövdesi havalanır gibi oldu sırtüstü giderken. Genevieve onun bütün kaslarının daha yere düşmeden gevşediğini gördü ve kafasının arkası sert brandaya çarpınca çıkan sağır gürültüyü duydu.

Bütün salon ayakta avaz avaz bağırırken, yıldırım düşmüş gibi bir anda kesiliverdi sesler. Hakem, hareketsiz yatan boksörün üzerine doğru eğilerek saymaya başladı. Sendeleye sendeleye bir iki adım atan Ponta dizlerinin üstüne düştü. Ama yine kalktı ve bir sarhoş gibi sallanırken, nefret dolu gözlerini se-

yircilerin üzerinde gezdirdi. Bacakları titriyor, ikide bir dizleri bükülüyordu; göğsü körük gibi inip kalkıyor, soluk alabilmek için çırpınıyordu. Yana doğru yuvarlanırken, kolunun rastlantı eseri iplere takılması sayesinde yere düşmeden durabildi. Sırtını iplere yaslayıp kollarını ipe geçirerek ancak durabildi ayakta. Hakem on saniyeyi sayıp, ona kazandığını bildiren işareti yapıncaya kadar Ponta o durumda, başı öne düşmüş, tüm bedeni gevşemiş olarak bekledi.

Ponta seyircilerden hiç alkış almadı. İplerin arasından zorlukla geçerek yuvarlanırcasına kendini yardımcılarının kolları arasına bıraktı; yardımcıları kollarına girip onu ayakta tutmaya çalışarak seyircilerin arasından yandaki koridora çıkardılar. Joe hâlâ yerde yatıyordu. Yardımcıları gelip onu köşesine kadar taşıdılar, taburesine oturttular. Joe'ya ne olduğunu görmek isteyerek ringe dolan meraklı kalabalığını, çoktan ringde yerini alan polisler ite kaka ringden dışarı attılar.

Genevieve olanı biteni dikiz deliğinden izlemekteydi. Fazlaca kaygılandığı söylenemezdi. Sevgilisi nakavt olmuştu. Joe için hiç kuşkusuz hayal kırıklığı idi bu sonuç ve Genevieve sevgilisinin bu duygusunu paylaşmaya hazırdı; ama hepsi o kadar. Hatta bir bakıma memnun bile olmuştu kız. "Oyun"un ihanetine uğramıştı Joe; dolayısıyla, sevgilisi artık bütün bütün Genevieve'e kalacaktı. Nakavtın nasıl bir şey olduğunu Joe'nun ağzından birkaç kez dinlediği için, bir kez nakavt olan sporcunun bunun etkisinden kolay kolay kurtulamadığını biliyordu. Birkaç kişinin bağırarak doktor çağırdığını duydu ve ancak o zaman durumun ciddiyetinden korkmaya başladı.

Joe'nun hareketsiz bedenini iplerin arasından geçirerek setin üzerine indirdiler, biraz sonra da Joe dikiz deliğinin görüş açısı dışına çıkarak gözden kayboldu. Arası çok geçmeden, soyunma odasının kapısı ardına kadar açılarak içeri bir sürü adam doluştu. Adamlar, kollarında taşıdıkları Joe'yu kir pas içindeki döşemeye boylu boyunca yatırdılar; Joe'nun yardımcılarından biri dizleri-

nin üstüne çökerek onun başını dizinin üstüne aldı. Bu adamların hiçbiri Genevieve'in orada bulunuşuna şaşırmış görünmüyordu. Genevieve yaklaşıp Joe'nun yanı başına diz çöktü. Joe'nun gözkapaklarıyla dudakları aralıktı. Islak saçları perçem perçem yüzüne yapışmıştı. Genevieve onun elini avuçları arasına almak için kaldırırken, elin ağırlığı ve cansızlığı dolayısıyla korkuya kapılarak hızla başını kaldırıp Joe'nun yardımcılarıyla odaya doluşmuş öteki adamların yüzlerine baktı. Biri dışında hepsinin de yüzlerinde korku okunuyordu; korkmuş görünmeyen adam ise alçak sesle durmadan küfür ediyordu. Genevieve başını çevirince hemen yanında, ayakta duran Silverstein'ı gördü. Onun da korktuğu anlaşılıyordu. Silverstein bir elini kızın omuzuna koydu, duygudaşlığını belli etmek istercesine hafifçe sıktı.

Bu duygudaşlık girişimi Genevieve'i daha beter korkuttu. Birden beyni uyuşur gibi oldu. Odaya yeni bir adamın girişiyle ortalık hareketlendi. Yeni gelen hemen sert bir sesle sağa sola çıkışmaya koyuldu:

"Çıkın dışarı! Çıkın! Odayı boşaltın diyorum size!"

Odadakilerin bir kısmı itiraz etmeden çıktı.

Yeni gelen sert bir sesle sordu Genevieve'e:

"Sen de kimsin?" Hemen ardından da, "A, bu bir kızmış yahu!" diye ekledi.

Genevieve'e kılavuzluk etmiş olan genç, "Tamam, tamam, o kalabilir, nişanlısı oluyor," dedi.

Yeni gelen bu sefer Silverstein'a dönerek bağırdı: "Ya sen?"

Silverstein alttan alan bir tonla, "Ben beraberim onunla," diye cevap verdi.

Geneveieve'e kılavuzluk etmiş olan genç, "Kızın patronudur, o da kalabilir, zararı yok," diye müdahale etti.

Yeni gelen homurdanarak yere diz çöktü. Joe'nun başını hafifçe kaldırarak eliyle yokladı, yerine bıraktı ve yine homurdanarak ayağa kalktı:

"Bu beni aşar," dedi. "Hemen bir ambulans çağırtın."

O andan itibaren Genevieve'in çevresinde olup biten her şey ona bir düş gibi geldi. Belki de bayılmıştı, kim bilir? Yoksa Silverstein ne diye onu koluyla sarmalayıp destekleyecekti? Bütün suratlar havada yüzer gibi ve bulanık görünüyordu. Kulağına bölük pörçük konuşmalar çalınıyordu. Kendisine kılavuzluk eden genç, gazete muhabirleriyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Silverstein'ın çok uzaklardan gelen sesiyle, kendisine, "Şimdi de adini geçireceksin gazetelerde," dediğini duydu ve nasıl olduğunu kendi de bilmeden, oradan bir yere ayrılmayacağını belirtmek için başını itiraz yollu salladığını fark etti.

Az sonra odaya yeni yüzler doluştu; Genevieve, Joe'nun brandadan bir sedyeye yatırıldığını, kaldırılıp götürüldüğünü gördü. Silverstein onun sırtındaki uzun pardösünün düğmelerini ilikledi, yakasını kaldırıp yüzünü örttü. Yanaklarında gece serinliğini hisseden Genevieve başını kaldırıp bakınca soğuk soğuk parlayan yıldızları gördü tepesinde. Ambulansın içinde bir köşeye ilişti. Silverstein onun yanına oturdu. Joe da oradaydı; hâlâ sedyede yatıyordu, çıplak bedenini battaniyelerle örtmüşlerdi. Mavi üniformalı bir adam sevecenlik dolu bir sesle usul usul kendisine bir şeyler söylüyordu, ama Genevieve onun ne dediğini anlamıyordu. Atların gece karanlığında yankılanan toynak sesleri arasında sarsıla sarsıla bir yerlere gidiyordu.

Bundan sonra algılayabildiği ilk şey güçlü bir ışık, insan sesleri ve iyodoform kokusu oldu. Burası hastane olacak diye geçirdi içinden; şuradaki ameliyat masası, şunlar da doktor. Joe'yu muayene ediyorlardı. Doktorlardan biri –kara sakallı, kara gözlü ecnebiye benzeyen biri– ameliyat masasının üzerinden doğrularak, yanındakine, "Böylesini de hiç görmemiştim bugüne kadar," dedi; "Kafatasının arkası tamamıyla harap olmuş."

Genevieve'in alev alev yanan dudakları kurumuştu, düğümlenen boğazı ise fena halde acıyordu. Peki ama niçin ağlamıyordu? Oysa ağlaması gerekirdi; mutlaka ağlaması gerektiğini dü-

şünüyordu. Gördüğü düşte tam o sırada yeniden sahne değişti: Lottie de oradaydı şimdi. Daracık ameliyat masanın bir yanında kendisi, diğer yanında Lottie duruyordu ve Lottie hüngür hüngür ağlıyordu. Oradaki adamlardan biri, "Ölüm koması..." gibi bir şeyler söyledi. Bunu söyleyen, o ecnebiye benzettiği doktor değil, bir başkasıydı. Kimin söylediği umurunda değildi. Acaba saat kaçtı? İçinden geçen soruya sanki bir cevapmış gibi, ağarmakta olan günün soluk aydınlığını gördü pencerede.

"Ben de bugün evlenecektim," dedi Lottie'ye.

Ameliyat masasının öbür yanından, Joe'nun kız kardeşinin, "Söyleme! Ne olur söyleme!" diye feryat ettiğini duydu ve kızın yüzünü elleriyle kapayarak yeni baştan hıçkırmaya başladığını gördü.

Demek ki, yaşamındaki her şeyin üstüne –halıların da, mobilyaların da, yeni kiralanan minicik evin de; buluşmaların, gezmelerin de; yıldızlar altında geçirilen haz dolu saatlerin de; kendini sevgilinin kollarına bırakmanın verdiği doyulmaz heyecanın da; sevmenin ve sevilmenin de– her şeyin üstüne böylece, bir anda sünger çekilmiş oluyordu. Hiçbir zaman anlayamadığı "oyun"un ona ettiği oyundu bu. "Oyun"un fendi karşısında ağzı açık kalakalmıştı Genevieve: Erkeklerin ruhunu pençesine alan; pençesine aldığı erkekle oynaşıp sonra ona ihanet ediveren; onun uğrunda canlarını tehlikeye atan erkeklerin kanını tutuşturarak tehlikeden tehlikeye atılmalarına neden olan; kadınların erkeklerini ellerinden alıp dilediği gibi gönül eğlendirdikten sonra, erkekten kalan artıkları alay edercesine kadınlarının önüne fırlatan; kadınların kısmetine sadece, erkekleri için saçlarını süpürge etmek, erkekleri için didinmek, erkeklerine çocuk doğurmak, erkeklerinin huysuzluklarına katlanmak düşerken, erkeklerin el emeklerinin ve alın terlerinin ürünlerini acımasızca sömüren; erkeklerinin yüreklerine taht kurmuş şu müthiş "oyun"un fendi karşısında afallamış kalmıştı.

Silverstein iskemleden kalkması için ona yardım ediyordu. Gördüğü düşün uyuşturucu etkisinden hâlâ sıyrılamamış olan Genevieve gözü kapalı itaat etti ona. Silverstein onu kolundan yakalamış, kapıya götürüyordu.

Lottie ağlamaktan kızarmış kederli gözlerini Genevieve'e dikerek, "Bir kerecik onu öpsen ne olur sanki?" diye hıçkırdı.

Genevieve uslu uslu itaat ederek cansız bedenin üzerine eğildi ve dudaklarını, sıcaklığını henüz yitirmemiş dudaklara bastırdı. Kapı açıldı ve Genevieve bitişik odaya alındı. Odanın ortasında dikilen Bayan Silverstein'ın karşısında buldu kendini Genevieve. Kadın onu öyle erkek giysileri içinde görünce gözlerini öfkeli öfkeli kırpıştırmaya başlamıştı.

Kocasının yalvaran bakışlarına aldırış etmeksizin, acımasızca hemen açtı ağzını yumdu gözünü Bayan Silverstein:

"Ne dedimidi sana ben, he? Ne dedimidi? Kendine buldun bir kavgacı! Şimdi ise adin düşecek bütün gazetelerde! Erkek elbiseler giyinip gitmiş bu kız profesyonel boks maçında! Seni gidi ufaklık fahişe seni! Seni gidi şirfinti seni! Seni..."

Ne var ki gözyaşlarıyla boğazı düğümlenen kadın daha fazla konuşamadı; şişman kollarını iki yana açtı, o hantal, gülünç gövdesiyle paytak paytak yürüyerek genç kıza yaklaştı, onu kollarının arasına alarak derin bir ana şefkatiyle sıkı sıkı bağrına bastı. Bir yandan yüreğinden sel gibi akan sevgiyi dudaklarından dökülen anlaşılmaz mırıltılarla dile getirmeye çalışırken, bir yandan da ağır ağır iki yana sallanarak, tombul eliyle hiç durmadan Genevieve'in omzunu tapışlıyordu.

Yirmi yaşındaki Joe Fleming hayatını işçilik yaparak kazanan, arada para ödüllü maçlara çıkan bir boksördür. Son maçından kazandığı parayla annesinin evinin taksitini ödemiştir. Bir oyun daha kazanabilirse nişanlısı Genevieve ile evlenebilecektir. Ömründe hiç boks ringi görmemiş olan genç kadından gelip bir kez olsun kendi maçını izlemesini ister.

Jack London, hem bir spor muhabiri hem de amatör bir dövüşçü olarak boksla yakından ilgilenmişti. *Oyun*, işin içine para girdiğinde boks sporunun nasıl acımasız bir hal alabileceğini işleyen kısa ve etkileyici bir roman.

yordam edebiyat

YordamEdebiyat
YordamEdebiyat
YordamKitap

10 TL. KDV'den muaftır

ISBN 978-605-172-324-2